

AVE
MARIA

AVGUST 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Marija /Arvisenet Claudius - P.Inocenc ofm/, stran 225 - Zgodbe naših izgnancev /P.Hugo dr.Bren ofm /, stran 227 - Božje orožje, stran 231 - Za Materjo, pesem /M.Elizabeta OSU/, stran 232 - Težke pozne ure /K.Z./, stran 233 - Stolp Davidov /P.Miršek, stran 235 - Odšla, Marija, si v nebo... pesem /Gregor Mali/, stran 237 - Baraga uči, Slomšek govori... /Priredil p. Odilo ofm/, stran 238 - Slovenska božja pota. Marija na Tinski gori /P.Odilo/, stran 240 - Kruh, pesem /Marjan Jakopič/, stran 243 - Pota božje previdnosti /P.For-tunat ofm/, stran 244 - Rožni venec sedmerih radosti /O./, stran 247 - Po kraljestvu križa, stran 249 - Lemontski odmevi, stran 251 - Kramljanje na zapečku, stran 254.

Urejšajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČISKANI
v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October-by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

Dragi rojaki! Tolikokrat slišimo, da smo vsi romarji po tej solzni dolini. Saj smo res. Romamo in romamo, vsak z večjimi ali manjšimi križi obložen, truditi se pa moramo vsi, da srečno dospemo do cilja.

Včasih pa velja za nastudi ime "romar" v ožjem pomenu besede. Slovenci že od nekdaj radi romamo na božja pota. Preveč je cerkvic po naših gričkah, da bi nas zadržale doma. Zlasti na veliki šmaren, na mali šmaren in na druge Marijine praznike so se vrstile cele procesije na razna božja pota, kjer je bilo petje in molitev, obenem pa veselo razpoloženje okrog štantov "odpuškov" in v prosti naravi. Žal so na naša božja pota včasih prihajali tudi ljudje, ki so pozabili na glavni namen in so romarsko cerkvico komaj videli od znotraj.

Tudi Lemont je božja pot, ameriške Brezje. Zato je prav, da se v tem mesecu romanj pomenimo malo o tem. Tudi mi imamo romarje in "romarje". Vsako leto jih opazujemo, v vzpodbuda so nam ali pa ... Nekateri prihite k Mariji, drugi le na picnic ground, tretji pa oboje lepo združijo: obisk Marije Pomagaj in prosto uživanje lepote našega parka ter prijetne okolice brez vele mestnega vrveža. Prvih smo najbolj veseli in jih je tudi Marija, pa tudi zadnji so nam všeč, Zakaj ne bi imel človek dveh namenov za svojo pot na ameriški Brezje? Tisti pa, ki že dolgo časa romaajo v Lemont, pa morda kapele znotraj še videli niso, so romarji klavrne vrste. Slovenska Marija Pomagaj jih zaman pričakuje na milostnem oltarju. Vsaj na kratek obisk jih vabi vselej, kadar drve z avtom mimo samostana proti romarskemu domu, ali pa od romarskega doma nazaj proti domu.

Končno gre pri vsakem spet za lastno korist. Nihče ni brez skrbi in težav, Marija pa jih zna tako leporeševati.

Pravijo, da smo Slovenci narod romanj in romarjev. Ohranimo tradicijo svojih očetov! - Urednik

AVE MARIA

Avgust 1953 - Leto XLV

Marija

Jaz, večna Modrost, ki prebivam v veličastvu, sem hotel stopiti na zemljo po Mariji. Po njej sem dovršil zveličanje ljudi; po njej, sinko, sem tudi tebi sklenil dati modrost in svetost.

Moj otrok si: Jaz sem ti Oče, Marija Mati.

Nebogljjen si: Jaz sem Gospod, ki krepim in poživljam; Marija je tvoja Priprošnjica, ki zate prosi mojo pomoč.

Grešnik si: Jaz sem milosrčen in usmiljen, Marija pa je Pribežališče grešnikov, po kateri si boš izprosil odpuščanje in usmiljenje.

Po nebesih hrepeniš: Bog nebes sem, a ona je nebeška Kraljica, ki ti bo preskrbela vstopnico v moje kraljestvo.

Svet bi rad bil in bi moral biti: Jaz sem darovalec vse svetosti, Marija je delivka...

Hočeš, sinko, dobiti milost in slavo? Kliči k Mariji, časti Marijo! Po njej bom uslišal tvoje prošnje. Dokazal bom, da sem ji Sin, a ona bo dokazala, da ti je Mati.

Vrata nebeška - to je moja Mati. Skozi ta Vrata delim na zemljo svoje darove in skozi ta Vrata stopajo k meni svetniki.

Naštej, če moreš, koliko grešnikov sem po Mariji spreobrnil; koliko spreobrnjenecv izpopolnil in posvetil. O, koliko jih je po njej sprejelo dar zdržnosti, koliko zmag nad slabostmi, koliko kron nebeške slave!

Poglej Avgušтина, Janeza Damaščana, Germana, Anzelma, Bonaventuro, Bernarda, Dominika, Vincenca Fererija, Ksaverija in toliko drugih Marijinih služabnikov! Vsiti so bili znameniti v svoji svetosti. Mar jih nisem posvetil po Mariji? Mar so vstopili skozi druga vrata v moje kraljestvo, kakor po Mariji?

Preštej, če moreš, koliko mrtvih je obudila njena priprošnja, koliko bolnih je ozdravelo, koliko jih je v nevarnosti rešila, koliko na morju, iz ognja, iz vojne... kolikim je pomagala v lakoti in kugi.

Naštej, koliko držav je utrdila, koliko kraljestev rešila; kolikim vojskovodjem, ki so jo klicali, podelila zmago; koliko zmot je uničila... Tako moč sem dal svoji Materi - jaz, Gospod. Tako zelo sem hotel počastiti svojo Mater.

In ti, sinko, bi moral z odkritim srcem častiti mojo Mater. Toda ne samo iz želje, da bi te čim bolj varovala, ampak zato, da bi jo ljubil s

pravo ljubeznijo.

Tvoja Mati je: torej si jo dolžan spoštovati.

Moja Mati je: moje svetišče, moje najsvetejše - torej si jo dolžan častiti.

Polna je milosti: torej ji gre hvala tvojega veličanja.

Kraljica svetnikov je in tudi tvoja Gospa: njej pripada vsa tvoja vdanost.

Očetu je drago, če kdo ljubi Njegovo hčer; Sin se veseli, če kdo ceni Njegovo Mater; Ženinu je všeč, če mu kdo povelečuje Nevesto. Časti Marijo in boš ugajal i OČETU i SINU i SVETEMU DUHU!

O, sinko! Marija je moja Mati, moja Najlepša in Najljubša, moja Prijateljica. Hotel sem in zapovedal, da jo blagrujejo vsi rodovi ter jo najpristrčneje častijo. Kajti jaz, ki sem mogočen, sem ji storil velike reči... V moji Cerkvi ne bosta nikoli prenehala njena slava in njeno češčenje. Le poglej, kako številni in slovesni so njeni prazniki, koliko lepih slavospevov imamo njej na čast! Govorniki jo povsod povelečujejo, po vsej zemlji jo časte ljudstva in vsi, ki so pravega srca, so ji iskreno vdani. Tako sem sklenil, tako zapovedal. Zato pospešuj po najboljših močeh čast moje Matere Marije: povišuj jo, hvali jo, priporočaj njeno češčenje...

Blagor duhovniku, ki je služabnik Marijin in ji zbira zveste častilce! Blagor narodu, ki jo časti, ker bo prejel blagoslov od Gospoda: nebeško roso in obilnost zemlje, milosti na tem svetu, a v bodočem slavo. Služabnik Marijin ne bo pobugljen nikoli!

Arvisenet Claudius-P. Inocenc

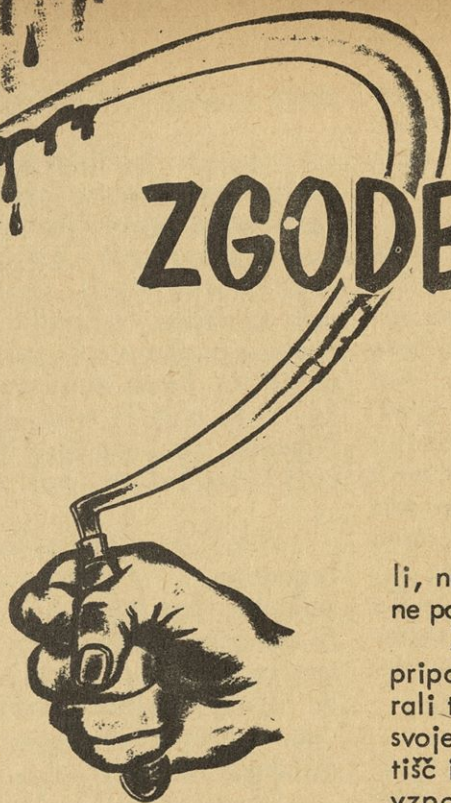

Marijino vnebovzetje.

ZGODBE

naših izgnancev

P. Hugo
dr. BREN ofm

Tu v Rimu, v naši osrednji redovni hiši, so izgnani kitajski misijonarji kar vsakdanji gostje. K svojemu vrhovnemu redovnemu očetu prihajajo, da ga pozdravijo in poročajo o vsem, kar se je zgodilo, obenem pa prosijo navodil za nadaljine delo v prostoru vinogradu Gospodovem. Ob vsakem prvem sestanku z njimi dobiš najprej vtis, da stoji pred teboj navaden brezdomec kdo ve kake preteklosti. Vsak ima drugačne cunje na sebi, od Bog vedi kod prinesene, da ga za silo pokrivajo, a prav slabo ščitijo pred vremenskimi spremembami. Pa se ti predstavi kot misijonar, ali celo kot misijonski škof ali nadškof. Razumljivo! Iz ječe so jih gnali s tem, kar so imeli na sebi, naravnost na postajo, nato pa z vlakom do meje kitajske komunistične države. Tu naj gredo kamor jim drago, v "svobodni" Kitajski ni mesta zanje...

Kitajska je bila najboljširnejše misijonsko polje našega reda. Tu smo imeli frančiškani 24 samostojnih misijonov, škofij oz. nadškofij in apostolskih prefektur, z enakim številom višjih dušnih pastirjev, katerih število pa se je zdaj skrčilo na devet in še od teh jih je pet v ječi. Preden bo to leto naoko-

li, ne bo najbrže nobenega več, če Bog prej ne poseže vmes.

Žalostne so zgodbe, ki nam jih vedo pripovedovati ti izgnanci. Gledati so morali toliko materialnih in duhovnih razvalin svojega dolgoletnega truda, oskrunjenih svetišč in pravi veri odtujenih ovac. A so tudi vzpodbudne zgodbe, slične onim iz katakomb. Te nam pričajo, da je živa vera nepremagljiva velesila, pred katero kloni še tako trpljenje in še tako strašna smrt. Nekaj teh zgodb, ki sem jih slišal iz ust izgnanih sobratov, naj tukaj nanizam. Naj bodo v potrjenje in poživljenje naše vere! - - -

Premožen kitajski medicinec Peter Wang je visoko cenil katoliško vero, ne da bi hotel postati sam katoličan. Ko je doštudiral in postal zdravnik, je nekaj časa celo simpatiziral s komunizmom. Kmalu pa je obolevel za jetiko in zopet se je njegovo zanimanje obrnilo h katoliški veri, ki prinaša toliko tolažbe. Ko je vse kazalo, da smrt ni več daleč, se je dal krstiti. Proti vsemu pričakovanju je ozdravel in poslej ga je bila sama verska vnema in apostolat. Na svoje stroške je pozidal dve bolnišnici. Nobenega bolnika ni pustil umreti brez svetega krsta. Komunisti so ga zaradi tega zaprli, on pa je v ječi oznanjal evangelij in krščeval. Zaplenili so mu tudi vso imovino. Iz ječe je pisal misijonarju: "Častiti oče! Nič se ne bojte zame! Nikoli se ne bom pridružil rdeči narodni cerkvi! Sicer moram dnevno po več ur klečati pred svojimi tožniki, ki mi dnevno tudi groze s smrtjo, če se jim ne pridružim. A vsaki dan zmolim trinajst rožnih vencev,

govorim o veri svojim sotrpinom in krščujem umirajoče..." Ker je Peter Wang odločno odklanjal svobodo za ceno odpada od vere, so ga ubili.

Katehist Peter Liu je bil zaradi svoje verske vneme splošno priznan in cenjen. Komunisti so računali, da bo kot nalašč za voditelja krajevné narodne cerkve. Nekaj časa so ga priliznjeno snubili za to vlogo. Ker jo je ogorčeno odklanjal, so ga vrgli v ječo. Njegovo pismo misijonarju se je glasilo: "Oče, trdno sem odločen ostati zvest svoji veri, naj pride kar koli. Pripravljen sem umreti za slavo božjo in čast preblažene Device Marije. Ničesar se ne bojim. Saj nisem sam v ječi: Kristus je z menoj. - Če sem katerega od častitih očetov ali sester kdaj razžalil, naj mi odpuste. Hvaljen Jezus! Molite zame!..."

Neko dekle Katoliške Akcije piše svoji znanki: "Ko boš prejela to moje pismo, bom jaz že v ječi. O, kako je bilo zadnje slovo grenko! Zdaj mi preostane samo misel na nebesa. Pogosto so me že dolgo imeli na zaslišanju, enkrat devet ur skupaj. Prosim, molite zame! Veliko prijateljev me je izdalo, zato molim in trpim tudi zanje. Največjo žalost mi dela moja družina. Čim so rdeči listi objavili moje ime, so me kleče rotili, naj zatajim svojo katoliško vero in se oklenem narodne. Moj Bog! Šele v tem trenutku sem začutila, kaj se pravi trpeti. Ali zatajiti vero - ali umreti: med tema dvema naj izbiram. Izbrala sem si častno mučeniško smrt, da uidem večni smrti. Za svojo vero hočem živeti in umreti! Molite

zame in pojdite z menoj! Aleluja!..."

Na malo škofijsko semenišče, ki je pod rdečo vlado še nekaj časa obstajalo, so navalili mladi rdeči "junaki" in semeniščnike pošteno pretepli. Vsi ti so mirno in brez jadikovanja trpeli, dasi je bila kazen za njih zvestobo veri huda. Podplutbe so se v kratkem razbolele in nekaj jih je moralo v posteljo. Pa so najpogumnejši med njimi, in vsi so mislili tako, dejali misijonarju: "Upamo, da bodo še prišli nas kovat. Čim bolj kuješ železo, bolj trdo je..."

Ganljiva pisma pišejo misijonarjem in izgnanim tujim sestram kitajske sestre domačinke. Ena izmed njih piše: "Izgnana sem iz samostana in postala sem potujoča kramarica. Razno drobnarijo prodajam od hiše do hiše. V veliko tolažbo mi je, da smem Jezusa nositi s seboj in z njim obhajati skrivaj druge in sebe."

Druge pišejo: "Še živimo skupaj, ne sicer v samostanu, ampak v podzemlju. Dokler bo le mogoče, bomo ostale skupaj in skupno trpele. Do smrti hočemo ostati zveste sveti Cerkvi in svetemu očetu Frančišku. Molite za nas!"

Taka in podobna pisma ter poročila, ki jih dobivajo izgnani misijonarji in misijonarke, so hladeč balzam na njihovo dvojno mučeništvo, telesno in duhovno. Samo še dva zgleda o tem, kaj so oni pretrpeli in deloma še trpel!

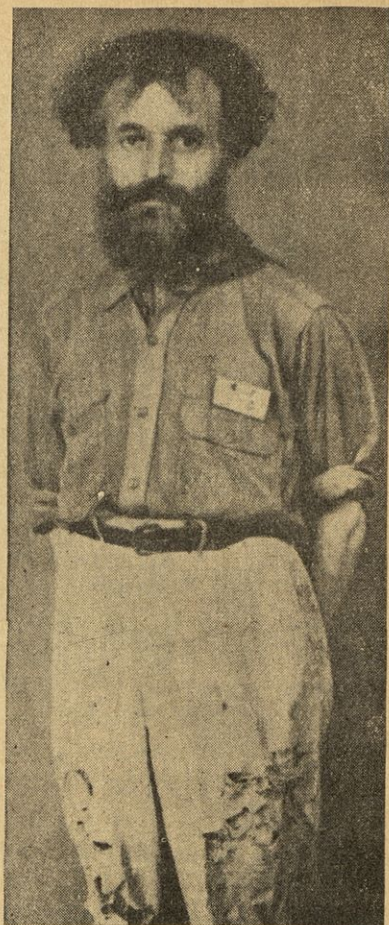
P. Fortunat Tiberi OFM nam je svoje telesno nekrvavo mučeništvo na kratko takole opisal:

Gojenci malega semenišča v Lao-ho-kowu, danes razgnani na vse strani.

Od 30. septembra 1951 pa do 6. junija 1952 so me vlačili iz ječe v ječo in me na vse mogoče načine mučili. Nikdar nisem mislil, da more človek toliko zdržati. Je morala biti z menoj višja, božja moč. Najhujše je bilo spočetka, ko so me vrgli v ječo. Tri surove vojake so poslali, da so me vklenili v težke okove, čeprav se nisem upiral. Roke in noge so mi zadaj zvezali skupaj. Pri natezanju rok sem mislil, da mi jih bodo v ramah vrgli iz sklepov. Tako zvezan sem moral stati na petah. Pa saj ni bilo mogoče. Kadar sem poskusil, sem padel in bil zato strašno tepen. Ko nisem nič več mogel, so mi ukazali, naj ležem, kar je bila zame zopet nova muka. Ker sem bil v verigah, ki mi jih en vojak sploh ni mogel odvzeti, sem moral boro hrano, ki so mi jo dajali, lizati s tal kakor pes. Stresli so mi jo na pod, kamor se jim je zljubilo. Tem mukam so sledile druge. Vklenjen sem moral celih osem dni in noči gledati v zelo močno električno luč. Nato sem se smel vsesti na tla, a nasloniti se nisem mogel nikamor. V tem položaju so me mučili z lučjo še dolgih 34 dni brez prestanka. Še z očesom nisem mogel treniti brez takojšnje kazni, kaj šele okreniti glavo. Kadar sem nehote to storil, sem bil tepen. Ko pa je to mučenje minilo, so mi ukazali, da moram opisati do najmanjše podrobnosti vse svoje življenje in poleg tega pisati tudi dnevnik o vsem, kar sem čez dan delal in mislil. Ker sem v svojih spominih omenil, da sem ustanovil Marijino legijo in imel neko dopisovanje z apostolskim delegatom Mons. Riberijem, so mi dejali: "Samo ta zveza s tem imperializmom in snovati taka društva je smrti vreden zločin. Kljub temu te bomo samo milostno postavili na mejo..." In tako se mi je tudi zgodilo.

Med našimi gosti generalne frančiškanske hiše je bil delj časa tudi nadškof mesta Changsha (Hunan), še ves pod vtisom in posledicami prestanega telesnega in duhovnega mučenja, ki je zanj trajalo skoraj eno leto. Zdaj so ga vkovali v verige in z njim delali vse mogoče poskuse, zdaj so ga zaprli v takozvano "sobo odmevov". V teh sobah se najtišji, komaj slišni glas, silno

Frančiškanski
misijonar
p. Bernard
Druetto
ob izgonu
po večmesečni
ječi in
mučenju

ojači. Če jetnik v njej samo malo zakašlja, sliši odmev kot mogočno grmenje ali kot bi udarila strela. Seveda v taki sobi ni mogoče misliti na spanje, pa četudi ga je kdo še tako potreben. A nadškofu se je zdelo še hujše dušno trpljenje, s katerim so ga mučili dan na dan. Poslušati je moral gramofonske plošče, na katerih je bil sodni proces proti njegovim misijonarjem, sestram in vernikom. Silno ga je bolelo, ko je slišal, kako misijonarji odpadajo, enako misijonarke in verniki; kako vsi nanj vale krivdo svojih zločinov proti kitajskemu narodu. Ker je nadpastir mislil, da so zaprti v isti jetnišnici, jih je iz svoje ječe s kričanjem vzpodbujal k vztrajnosti v veri in zvestobi do Cerkve, naj pride kar hoče. Šele pozneje je zvedel, da je bil ves proces izmišljen od mučiteljev in gramofonske plošče ponarejene, samo da bi škofa s tem dušnim trpljenjem strli in uničili.

Mi se čudimo, kako je kaj takega danes

Nadškof Petronij Lacchio OFM, o katerem govori p. Hugo. Po večmesečnem zdravljenju v Hongkongu je komaj prebolel komunistična mučenja.

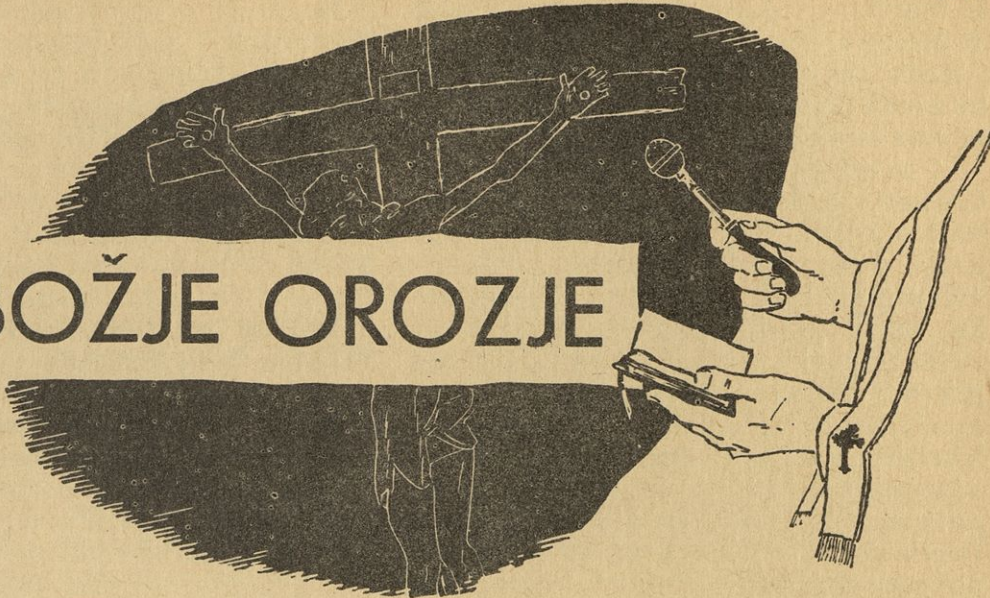
sploh mogoče. Mnogi naivneži mislijo, da v njihovih deželah vsaj ni mogoče dožiti - veti kaj podobnega. Tudi v naši dragi domovini smo mislili tako, ko smo prebirali podobne zgodbe iz španske komunistične revolucije, pa vendar je zgodovina pokazala drugače. Kdo je na Kitajskem pred vojno mislil, da bo na mirovnih konferencah tako žalostno prodana rdečim? - Prav naš primer kaže, da je kaj takega mogoče povsod in je marsikje že na vidiku.

Ko sva se z nadškofom Mons. Lacchijem OFM, to je njegovo ime, nekega večera z rimsko cestno železnico vračala proti domu in mi je pripovedoval te svoje doživljaje, sva nekaj doživela. Neka preprosta ženska, ki je sedela v bližini in vlekla na ušesa najin pogovor, se je ježno oglasila: "Prav se jim godi, tem zločincem, ki pod pretvezo krščanske vzgoje in dobrodelja more otroke, kakor to delajo sestre v kitajskih misijonih!..." Tako komunisti pri-

pravljajo teren za svojo strahovlado že leta pred svojim prihodom. Smilil se mi je nadškof, ki je moral slišati v rimskem tramvaju to lažno opazko - pač v zahvalo za svoje dolgoletno nesebično delo. Nič bi ne bilo čudno, če bo čez nekaj let vsa svoja mučenja ponovno doživel - v svoji domovini Italiji.

Značilno pa je za vse naše misijonske izgnance, da jim je ta grenka misijonska preizkušnja navdušenje za misijone še podžgala in razplamtela. Kakor so odpadniki mrzel poliv na to plameneče navdušenje, tako so mučeniški pričevalci vere, ki prve daleč presegajo, zanje kakor močna injekcija. Pri priči bi se vsi misijonarji vrnili k svojim zapuščenim čredam, da delijo z njimi kakršno koli trpko usodo. Le brutalna sila rdečega demona jih zadržuje. A vsaka taka sila je, kakor pravi pregovor, od danes do jutri. Čim grozovitejša je, tem prej bo morala položiti orožje in prepustiti končno zmago višji sili, o kateri je v večnih božjih virih pisano: "In to je zmaga, ki premaga svet: naša vera" /1 Jan 5,5/.

BOŽJE OROZJE

Kako predržen je satan v svojem napadanju človeštva, jasno govori sveti evangelij. Celo božjega Sina se ni ustrašil ter Ga je skušal v puščavi. Če Njega ni pomišljal napasti, kako se bo pomišljal napadati grešnega človeka?

Kako resno nas pred njim svari sveti apostol Peter, ko pravi v svojem pismu: "Trezni bodite, čujte: vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl."

Sveti Pavel nas svari, naj bomo bojevit, kajti ni se nam bojevati le s svojimi strastmi in poželenji, z zapeljevanji sveta, temveč tudi z "zlimi duhovi v ozračju". Kakor bolniške klice po zraku nas obdajajo hudobni duhovi in neprestano pazijo, kdaj bi nas uspešno napadli in nas zapeljali.

Da, vsepovsod, korak za korakom, prav od prve zavesti pameti pa do zadnjega izdiha na smrtni postelji, nas obdajajo, slepe in zapeljujejo. Nihče ni varen pred njimi, naj že bo navaden človek, ali pa duhovnik ali redovnik. Noben stan mu ni presvet, nobena svetost nedostopna, nič ga ne moti pri nesramnem zapeljevanju.

Proti tem zlim duhovom krog in

krog nas je sveta Cerkev dala poseben zakramental, ki naj nam pomaga jih odganjati in se jih braniti - blagoslovljeno vodo.

Če hočemo o kom reči, da se česa zelo boji, večkrat pravimo, da se tega boji "kot satan blagoslovljene vode". Če katera primera našega izražanja drži, potem drži ta, kajti blagoslovljena voda in hudobni duh res ne gresta skupaj. Kar pazljivo preberi molitve pri obredu blagoslovljanja vode, pa boš videl, da se satan ima kaj bati.

Blagoslovljena voda pri hisi, v našem vsakdanjem življenju! In vendar, kako malo se je poslužujemo v lastno obrambo in v preganjanje satanskega zapeljivca. V koliko katoliških hišah pa še imajo na steni ob vratih kropilčke? Se še spominjate, kako so naše stare matere in očetje cenili blagoslovljeno vodo, se zavedali njene moči in jo tudi pridno uporabljali ter nas jo učili rabiti? Kako lepi so spomini na mamico: legli smo spat, pa je pristopila k naši postelji in nas pokropila. Kropila nas je, ko smo odhajali v šolo in ko smo odhajali zdoma na svojo življenjsko pot, nam je še posebej ganljivo napravila križ z blagoslovljeno vodo

in blagoslovila pot pred nami. Vsako božično dobo smo na vse tri svete večere pokropili vse prostore znotraj in zunaj doma. Koliko sličnih primerov bi lahko naštel!

In kako pridno jo uporablja sveta Cerkev v svoji službi božji! Vse, kar koli blagoslavlja, poleg molitev pokropi z blagoslovljeno vodo. K cerkvenim vratom je postavila kropilnike, da se verniki pokrope ob prihodu in odhodu iz božjega hrama. Pred glavno, farno mašo naj duhovnik pokropi svoje vernike, kakor določajo liturgične knjige. Da, prav vse kristjanovo življenje naj bi bilo tesno povezano in spremljano z blagoslovljeno vodo. Kolikokrat ob pogrebi pokropi mrtveca, pokropi krsto, pokropi grob... Doma so hodili tudi sorodniki in znanci pokojnika "kropit" z blagoslovljeno vodo. Predno smo se ločili od groba, so še enkrat padale na krsto njene kaplje. - - -

Da, tako je bilo nekoč, ko je bila živa vera v Boga in Njegovo pomoč močnejša, pa tudi vera v moč satanovo in strah pred njo. Vendar vse to ni bilo le "babjeverstvo", kakor dandanes kdo s posmehom govori in

piše, tudi v slovenskem jeziku. Ta živa vera v moč božjo in moč satanovo je slonela in še sloni na trdni podlagi božjega nauka. Da se danes le Cerkev zaveda učinkov blagoslovljene vode, družine pa so v zasebnem življenju nanje večinoma pozabile, je pač žalostno in samo nam v škodo. Potem se pa čudimo, če sreča beži iz naših domov, če so tudi katoliške družine tolikokrat po grehu ranjene in razdvojene - stavba, ki se bo prej ali slej popolnoma zrušila, če nebo pravočasno ustavila satanovo delo pod lastnim krovom. Hudobnega duha moramo neprestano odganjati, odganjati iz naših src, iz naših domov in iz naše okolice!

Blagoslovljena voda pa ima poleg obrambe tudi namen: naklanjati vsem, ki jo uporabljajo, razne milosti in pomoči božje, nad nas kliče božje varstvo proti raznim nezgodam in boleznim. O tem lepo govori molitevni obrazec pri blagoslavljanju, zato ti ne bo žal, če ga ob priliki počasi in s premislekom prebereš. Mogoče boš potem bolj s pridom segal v kropilček s svojo desnico ter se z vso resnobo večkrat pokrižal.

Za Materjo

Do nebes gre moja misel,
Mati, za teboj hiti...
Ali veš, da krone tvoje
tvoj otrok se veseli?
Ali veš, da tuj in prazen
meni zemlje je izraz,
cdkar vem, da v rajski slavi
gledala bom tvoj obraz?

Da po trnju lažje hodim,
da se križev ne bojim,
saj ob tvojih nogah, Mati,
jih v nebesih odložim.
Ali veš, da štejem ure
do takrat, ko pred teboj
v večni slavi, božja Mati,
bo otrok pokleknil tvoj.

Danes še med nama spenja
v dalji se nēba obok;
jutri, jutri, moja Mati,
bo v nebesih tvoj otrok.

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Težke pozne ure

/ Iz šole
trpljenja /

Pomožni učitelj v Jezusovi šoli trpljenja, zlasti za sive starčke, je sveti Alfonz Ligvorski.

Kot izvrstni in iskani odvetnik je stopil v duhovski stan. Bil je 31 let star, ko je bil posvečen v mašnika. Posvetil se je ljudskim misijonom po versko zapuščenih župnijah in žel kot govornik velike uspehe. V tedanjih žalostnih cerkvenih razmerah je čutil potrebo posebnega misijonskega reda, ki bi skrbel za versko obnovo ljudskih množic. Posrečilo se mu je ustanoviti red redemptoristov, očetov sv. Odrešenika. V 66. letu starosti je postal škof, trinajst let vodil vzorno svojo škofijo in jo duhovno prenovil. Zaradi hude bolezni se je škofiji končno odpovedal in se umaknil v samostan svojega reda. Posvetiti se je hotel popolnoma okrepitvi in razširitvi svoje ustanove in ji kot osemdesetletnik napisal nova pravila. S tem se je pričelo zanj najhujše trpljenje in preganjanje. V 82. letu so ga vrgli iz lastnega reda. Umrl je čez devetdeset let star, Cerkev pa ga je vsled številnih čudežev, ki so se izvršili na njegovo priprošnjo, že štirideset let po smrti proglasila za svetnika.

To je kratek oris življenja tega izrednega moža in svetnika.

Sicer je moral veliko pretrpeti prav vsa leta svojega delovanja v redu in škofiji. A Bog je prihranil posebno težke preizkušnje za zadnjih enajst let njegovega življenja. Preizkusiti ga je hotel, če je vreden svetniške oltarne časti. In potreboval ga je za svojega pomožnega učitelja šole trpljenja.

Sv. Alfonzu so se s sedemdesetim letom začele vrstiti bolezni ena za drugo. Postal je skoraj popoln pohabljenec, bolezen v vratu mu je sklonila glavo globoko na prsi, bil je gluh in domala slep. Pri uživanju presvete Krvi med mašo so ga morali držati,

ali pa je moral sedeti na stol, sicer ne bi mogel izpiti iz keliha. Pa vsi ti križi ga niso motili: vse ure je delal in se zlasti še vedno posvečal pisanju. Druge nevihte so prihrumele nanj in mu povzročile hujše bolečine, kot vse njegove bolezni.

Omenili smo že, da se je odpovedal svoji škofiji, se ves posvetil delu za red in napisal zanj nova pravila. Pri njegovi pohabljenosti ga je to stalo veliko truda. Toda za njih veljavnost je moral dobiti potrjenje tedanje neapeljske vlade in seveda papeževo. Neapeljska vlada ni bila naklonjena veri, ker je bila v sovraštvu do sosedne vatikanske države. S pomočjo nekaterih nevrednih redovnih sobratov je pravila popolnoma pokvarila in jih taka dala sv. Alfonzu v podpis. Svetnik ni niti slutil, da so drugačna, kakor pa jih je sestavil, a prebrati jih ni mogel zaradi slabih oči. Vlada jih je kot taka potrdila, ni pa jih hotel potrditi papež za Cerkev in tudi člani reda jih niso sprejeli. Zaradi podpisa so nastale za ustanovitelja hude težave in neprijetnosti. Če jih zavrže, bo vlada nastopila proti njemu in red uničila; če jih proti svoji volji vseeno sprejme, je proti papežu in svojim sobratom... Kot nujna posledica njegovega

podpisa je bila ta, da ga je papež na zahtevo redemptoristov vrgel kot 82-letnega starčka iz reda, katerega ustanovitelj je bil. Tri dni je starček glasno prejel v bolečini svojega srca, ki se pač ne da popisati. Bil je uničen, strt, javno osramočen; vse ga je zapustilo, izgubil je za red zaupanje škofov in lastni sobratje so ga prezirali češ: "Red, ki si ga ustanovil, si sam tudi uničil!"

To strašno trpljenje je ubogi starček prenašal samo v svoji svetniški vdanosti v božjo voljo. Kot trpeči Job je molil: "Gospod, Ti si mi dal, Ti si mi vzeli Češčeno bodi Tvoje ime!..."

Komaj je to trpljenje vsaj delno prebolel, že mu je Bog poslal še hujše duševne muke, ki so prekosile tudi njegovo telesno bolezen. V 86. letu so ga začele napadati nepopisne skušnjave dvomov o vseh verskih resnicah in skušnjave proti vsem krščanskim čednostim. Ubogi starček! Celo skladovnico učenih knjig je spisal o resnicah svete vere in v njih dokazoval resničnost božjega nauka. Celo v bogoslovnih šolah so jih uporabljali kot odlične učne knjige. Zdaj pa naenkrat toliki dvomi... "Bil si največji hinavec na svetul Sam nisi veroval, kar si dokazoval..." ga je mučil skušnjavec. In skušnjave proti krščanskim čednostim! V tolikih knjigah je učil čednostno življenje, zdaj pa naj v svoji sivi starosti sam podleže grehu? Po večkrat na dan je hodil k spovedi v bojazni, da je kak trenutek le privolil, da si je bilo vse skupaj le satanova igra z božjim pripuščenjem. Ves sključen in oslavljen je presedel na svojem stolu, držal je v rokah križ in s

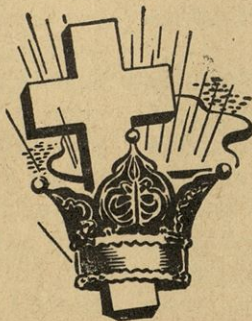
pogledom nanj neprestano molil: "Jezus, verujem! Jezus, ljubim Te! Jezus, samo greha ne! Marija, moja Mati, pomagaj mi!..." Ker je imel kot škof pravico, da je imel v sobi shranjeno presveto Rešnje Telo, je vse dneve svoje strašno duševno trpljenje daroval Njemu, ki se mu je za toliko časa tako skrivnostno umaknil. Šele po osemnajstih mesecih vztrajanja v trpljenju mu je kakor sonček v dušo naenkrat zopet posijal mir. Svetniško živa vera prejšnjih dni se mu je povrnila, skušnjave so prenehale: ves srečen je poveljeval Boga in čistil Marijo.

Sv. Alfonz je umrl v svojem 91. letu. Zanimivo je, da so prav tisti, ki so mu v življenju povzročali največ trpljenja, po njegovi smrti največ storili za to, da se je krivica popravila in je bil tako kmalu proglašen za svetnika. - - -

Čudovito življenje čudovitega moža, kajne? Kdo bi si mislil: v tako visoki starosti, pa taki križi! Bog je res čudovit v svojih svetnikih. Je pač potreboval tega moža za učitelja svoje šole trpljenja kot zgled vsem enakim in podobnim trpinom sivih let. Naj se na njem uče, kako prenašati slične ure preizkušenj, ki so v resnici prava milost božja: s pokoro pripraviti svoje posebne ljubljence za večjo slavo v nebesih.

Čitateljem "Ave Marije" trpin sv. Alfonz ni neznan. Pred leti so prebiral njegovo "Pot k Bogu", kjer so gotovo prejeli mnogo tolažbe zlasti v njegovih pristrčnih molitvicah za odpustanje grehov. Mnogi ga tudi poznajo po prelepi knjigi "Priprava na smrt", ki je razširjena izdaja "Poti k Bogu".

K. Z.

Misijski mesečni namen:

ZA CERKEV V AVSTRALIJI

STOLP DAVIDOV

Sovražni izraelski sosedje Jebusejci so stalno napadali Jeruzalem in ga skušali uničiti. Kralj David je imel z njimi dolge in težke boje. Slednjič jih je premagal. Da bi mesto zavaroval pred njimi in ga utrdil tudi proti drugim sovražnikom, je pozidal v mestu na griču Sionu mogočen stolp. Že ta trdnjava sama, zidana iz trdega kamena in železja, naj bi s svojo nepremagljivostjo ostrašila Jebusejce in druge sovražnike, da se bodo v bodoče bali napasti mesto.

To trdnjavo imenuje sveto pismo "stolp Davidov" in njej primerjajo sestavljalci litanij Marijo, ko so med nazive vpletli to ime tudi zanjo. Prav po pravici.

Najnesrečnejši trenutek v vsem božjem stvarstvu je bil oni, ko je nesrečni Lucifer zaklical proti Bogu svoj "Ne bom ti služil!" in začel s svojimi privrženci proti Njemu upor. Stem je ustanovil svoje satanovo kraljestvo, ki se še danes bojuje in se bo bojevalo do konca sveta z božjim kraljestvom.

Svojo prvo zmago je dosegel satan v raj, ko je zapeljal prve starše v

enako nepokorščino proti Bogu. S tem je zanesel svoje kraljestvo teme na zemljo med človeški rod, ki ga je s tem grehom dobil v svojo sužnost. Imel je namen preprečiti človeški rod, saj je Bog Adamu in Evi zažugal: "Če bosta jedla, bosta umrla!" Toda zmagal le ni Lucifer - zmagala je večna ljubezen Boga Očeta do padlega človeka. Bog se je namreč usmilil in je Adamu in Evi obljubil "Ženo, ki bo kači glavo strla" - Marijo, ki bo rodila Zveličarja, kateri bo odrešil človeški rod.

S to obljubo pa je Stvarnik tudi napovedal, da bo "naredil sovraštvo med kačo-Satanom in Ženo, med satanovim in njenim zarodom". Besen boj je nastal že takrat med božjimi in peklenškimi silami. Zato pa je že takrat Stvarnik postavil v svoje kraljestvo na zemlji mogočni obrambni stolp - "Stolp Davidov", Marijo, "ki bo kači glavo strla".

In res. Vse dolge dobe pred Kristusom je Satan divjal po svetu in tiral človeški rod v vedno večjo nesrečo in gorje. Toda vse te dobe je stal pred očmi narodov obljubljeni ob-

rambni "Stolp Davidov". Upanje nanj je človeštvo tolažilo in krepilo za boj proti Satanu, usužnjevalcu padlega človeškega rodu. Bog sam je držal ta "Stolp Davidov" zlasti pred očmi svojega izvoljenega naroda v predpodbah, ki so ga napovedovale in opisovale. Navdihoval je svoje zveste služabnike-preroke, da so govorili o njem v prerokbah in napovedih. Med poganskimi narodi pa je ohranil misel nanj po izbranih pravičnih možeh, kar pričajo trije modri, ki so takoj ob rojstvu Odrešenikovem koprneče prihiteli v Jeruzalem, da bi Ga počastili.

Ko se je slednjič izpolnila velika Stvarnikova obljuba v raju, je satan zopet zadivjal. Na svetu je namreč prisijala "Jutranja zvezda" - veliko znamenje na nebu: "Žena, s soncem obdana in luno pod njenimi nogami in na

njeni glavi venec dvanajstih zvezd". Rodila je Odrešenika. S tem je v raju napovedano sovraštvo "med kačo in njenim zarodom ter Ženo in njenim zarodom" doseglo višek. Satan se je zagnal v boj. Poskusil je vse, da Odrešenika uniči in tako uniči tudi Njegovu kraljestvo, ki ga je ustanovil na zemlji proti njemu. Zastrupil je nesrečni judovski narod, ki je toliko časa hrepenel po Zveličarju, da zdaj ni spoznal dni božjega obiskanja, zavrzel Kristusa, Ga obsodil na smrt in Ga sramotno križal. Kako je dvignil glavo v ponosu, da je zmagal nad Bogom! Odrešenik je mrtev. Toda Bog je imel drugačne načrte. Prav s to smrtjo svojega Sina je bil odrešen svet. In Jezus je v teh zadnjih trenutkih svojega strašnega trpljenja na križu postavil v svoje zemsko kraljestvo, v svojo Cerkev - mogočni obrambni stolp - Marijo, svojo Mater. Ta "Stolp Davidov" naj bo Cerkvi vselej v mogočno obrambo, stre naj satanovo glavo, kadarkoli bi se se dvignila v sovraštvo do božjega ljudstva. Nepremagljiva je ta trdnjava in peklena vrata je ne bodo premagala. O, veliki trenutek tisti prvi veliki petek na Kalvariji, ko smo dobili kot Odrešenikovo dediščino ta "Stolp Davidov" za vso Cerkev in za svojo dušo!

Da je bila Marija prav od Kalvarije pa do današnjega dne resnično mogočna, nepremagljiva obrambna trdnjava, priča vsa zgodovina svete Cerkve. Ena sama dolga, nepretrgana povest "sovraštva kače iz raja" in njenega zalezovanja Žene je, pa tudi nepretrgana zgodba velikih zmag Marijinih, našega "Stolpa Davidovega". Skromen članek ne more opisati vsega tega boja. Pa saj ga vidi ves svet, vidimo in čutimo ga zlasti vsi člani svete Cerkve. Da pa je bila Mati božja obrambni stolp tudi v posameznih dušah, ki so vse dobe bojevale svoj boj proti močem teme, izpovedujejo nebesa. Saj so polna prič, ki so

prišle tja le z Marijino obrambo in pomočjo. In koliko zmag v vsakdanjih življenjskih težavah nam je že izvojevala Marija. Srca molče v tihi zahvali "Stolpu Davidovemu", v nebesih pa bomo nekoč občudovali te skrite njegove zmage.

Ravno v naših časih je peklenška kača znova dvignila svojo strupeno glavo po vsem svetu. Nedolžna kri teče v potokih, solza je za celo morje, vse to pa povzroča strup te kače. Mogoče bomo morali tudi mi dati kri, ali

vsaj prelivati solze v tem boju. A eno veliko upanje imamo, ki naj ga ta naziv v litanijah vselej podkrepi: Še stoji nepremagljivi "Stolp Davidov" v sveti Cerkvi, še v naših dušah - Marija, v raju obljubljen "Žena, ki bo kači glavo strla". In jo bo tudi sedaj.

Na to mislimo, ko izgovarjamo v litanijah naš vzklik ter mu s posebno trdnim zaupanjem in otroško ljubeznijo dodajmo svoj: "Marija, prosí za nas, poginjamo!.. "

P. Miršek

Odšla, Marija, si v nebo ...

*Odšla, Marija, si v nebo,
pozdrav Ti angeli pojo;
pri Jezusu rudiš se
povišana nad angele.*

*Zveličar, tvoj najboljši Sin,
te rešil je vseh bolečin,
obudil mrtvo ti telo,
povabil k sebi te v nebo.*

*Mi pa na grešni zemlji smo,
po tebi, Mati, jokamo,
ki k Sinu Jezusu si šla
gorjá, bridkosti rešena.*

*Marija, mati milosti,
usmiljeno srce odpri,
prižigaj luč nam v temni čas,
v nebesa k sebi kliči nas!*

Gregor Mali

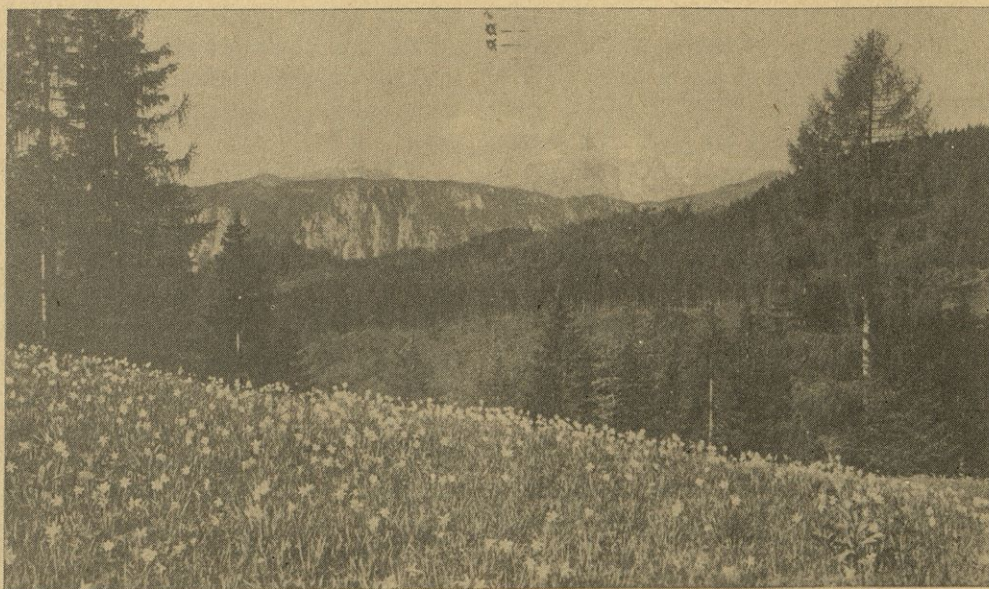

Foto P. Runc

Razgled s Polce na Triglav 2863m

Priredil p. Odilo

Zadnjič je Baraga učil starše, kako naj molijo za svoje otroke. Pa tudi otroci imajo svoje dolžnosti do staršev, tudi dolžnost molitve. Baraga je dal v svoj molitvenik tole molitev otrok za starše:

Gospod Bog, ki si nam zapovedal starše spoštovati, ljubiti in ubogati ter si nam obljubil že tukaj časno, tamkaj pa večno srečo, če bomo te dolžnosti do svojih staršev zvesto spolnjevali: prosimo Te - ker brez Tvoje pomoči ne moremo izvrševati Tvojih zapovedi - daj nam milost, da bomo svoje starše vselej prav spoštovali, njihove nauke slušali, ob svarjenju spoštljivo molčali ter njih besede, opomine in ukaze tako natančno spolnjevali, kakor če bi nam jih Ti sam dajal. Pomagaj nam, da jih bomo pristrčno ljubili in jim ljubezen kazali tudi v dejanju. Daj, da jim bomo radi postregli, z njimi do konca voljno potrpeli, v potrebah jim radi pomagali in jim tako vračali za dobrote, ki so nam jih izkazovali od prvega začetka našega življenja.

O ljubi nebeški Oče, podeli nam milost, da bomo vse svoje dolžnosti do staršev zvesto izvrševali in se nekoč z njimi pri Tebi na večno veselili. Amen.

Ko svetniški Baraga naroča otrokom, kako morajo moliti za svoje starše, govori njegov vrstnik Slomšek o naglavnih grehih otroške vzgoje. Takole nas uči:

Otroci so kot žlahtno sadno drevje v božjem vrtu, ki ga je dal nebeški Oče staršem in učiteljem v odgojo. Kar odgojijo, to imajo: nerodovitno trnje, ali pa rodovitne sadonosnike. Greh otrok so navadno pregrehe staršev in učiteljev. Kakor stara ptica

poje, nauči tudi mlade svoje. Takih naglavnih grehov je veliko, pa le najhujše bom povedal. Te pa si naj vsak oče in vsaka mati ter vsak vzgojitelj zapomnijo in se jih tudi skrbno varujejo.

Zanikrnost pri otrocih: Trepe zrediš, ako pustiš sedeti male otroke cele dneve same in jih zapiraš v hišo, da se po svojem blatu valjajo. Zanikrnike odgojiš, ako jih ne učiš, da se sami čedno umijejo, počesejo in oblečejo. Ako take stvari prepustiš samo tujim ljudem, ni prav. In ne pospravljal vsega za otrokom; otrok se mora kmalu privaditi delu. Železo rja sne, nečimrnost pa otroka.

Neubogljivost: Neubogljive in nepokorne otroke zrediš, ako jih za vsako delo poprosiš; ako jim ukažeš, pa jih pustiš, čeprav ne storijo, kar si jim rekel; če jim s kaznijo sicer grožiš, pa jih potem ne kaznuješ; ako se daš preprosi, da ne izpolnijo, kar jim rečeš; če otrokom obljube daješ, ako bodo svoje dolžnosti izpolnili; ako imaš otroke za neumne, kadar te prosijo odpuščanja; ako pustiš, da otroci velijo drugim storiti to, kar si njim ukazal; ako oče otroku zapove, mati ga pa izgovarja ter mu po-

tuho daje. Kdor ne uboga, je brez Boga, vse svoje žive dni zanič.

Vrtoglavost: Vrtoglave otroke brez stanovitnosti, ki se vsakega dela lotijo, pa nobenega ne skončajo, zreliš, ako slabotnim naložiš preveč, česar ne zmorejo; ako jim drugo ukažeš, predno izvrše prvo; ako jim preveč igrač pustiš in če jih eno ne veseli, brž drugo dovoliš. Vse razmišljene otroke boš imel, ako jih k temu siliš, kar jim mrzi; ako jih hvališ, ko hvale niso zaslužili; če jim sam pripoveduješ, da tega ali onega ni treba toliko vedeti. Česar se Janezek nauči, bo Janez tudi znal!

Lažnivost: Lažnivce in lažnivke si zreliš, ako otrokom obetaš, pa jim nato ne daš; ako vpričo otrok drugim obljubiš, pa obljube ne izpolniš; če otroka pretrdo primeš, kadar naredi kako škodo; če se ti dobro zdi, kadar otrok predebelo govori in se baha, več pove, kakor je res; kadar oče naroči, naj materi ne povedo ali ji kaj zamolče; ako jim pomagaš, da se izgovarjajo ali jih celo pohvališ, da so se tako zvito odrezali; ako jim dovoliš med lažnivce hoditi in jih poslušati. Lažniva usta dušo umorijo.

Jezikavost: Besedljivce in besedljivke zreliš, ako vpričo otrok drugim beseduješ, hočeš vselej imeti zadnjo besedo in mora tvoja vedno veljati; kadar pustiš svojim otrokom odgovarjati in se izgovarjati, namesto ubogati. Opravljati otroke navadiš, ako jih izprašuješ brez vsake potrebe, kako se godi pri oni hiši, kaj so govorili, delali, jedli ali pili; če jih za ogleduhe postavljaš, naj ti povedo, kaj drugi delajo; če ti je prav, da druge ljudi obi-

rajo. Več jih je bilo po jeziku pogubljenih, kakor z mečem pomorjenih.

Mehkužnost: Otroci postanejo mehkužni, ako jih pretoplo oblačiš in že mladim kupuješ vse mogoče kožuške, polhovke in kosmate kape, jim daješ pretoplo obutev, jih polagaš v pernice in devlješ na vročo peč ter jim ne dovoliš iti na mraz; ako jih čez mero pomiluješ, ako se urežejo, udarijo ali zbodejo; posebno pa, ako se ti smilijo, da bi kaj delali ali se kaj koristnega učili. Kilav otrok in pa puhla repa malo veljata.

Sladkosnednost: Sladkosnedni otroci smetano ližejo, sladkor stržejo in orehe kradejo ter staknejo vsako sladko reč, ki jim diši. Taka razvada se zgodi, ako otrokom posebej daješ jesti, da so izbirčni; ako jim dobre jedi pohvališ in si pred njimi jedila izbiraš; kadar posebna jedila vpričo njih uživaš, pa ne daš pokusiti otrokom; ako jim sladkarije nosiš in ne zapiraš pred njimi takih živil, ki jim posebno diše, da si jih lahko vzamejo brez vsake prošnje po svoji volji; ako jim vina, piva in žganja ponujaš in jih siliš piti rekoč: Le pij, da boš bolj močan! Slišite, starši, tako pi-

jance vzrejte! Otrok naj prosi in kar izprosi, to svobodno nosi in zauživa!

Ošabnost: Otroci se navadijo bahati in ponašati se, ako jih hvališ, da so lepši kot sosedovi; če njih obleko povzdiguješ; ako šiviljo ali krojača vpričo otroka grajaš, da oblačilo ni lepo narejeno; ako jih oblačiš preveč po najnovejši modi. Otroci bodo prevzetni, ako jim poveš ali pokažeš z zgledom, da so bogatejši, imenitnejši od sosedovih; ako imaš druge za berače in capine, kadar se z njimi prepiraš; če otroke vprašaš za svet, dokler še nimajo prave pameti, in jim pustiš v družini zapovedovati; ako jih hvališ in pred drugimi povzdiguješ; če grajaš družino, ki ne streže otroku po volji; ako se sam bahaš, koliko znaš in koliko veljaš. Bahanje je dober kup, blago pa drago.

Lenoba: Otroci zrastejo mlačni in nemarni, ako jim preveč obenem naložiš; ako neprenehoma nad njimi regljaš in jih grajaš; če jim nič ne rečeš, čeprav ne storijo, kar so sto-

riti dolžni; ako jih pustiš predolgo ležati in se valjati po postelji; če jih pustiš, da se potepajo in brez dela okrog postajajo; ako sam ne storiš, kar jih učiš. Lenoba je vseh grdob grdoba in mati vseh hudobij.

Neotesanost: Otroci bodo neotesanci in zarobljenci, ako jih preklinjaš in jim grde ter nespodobne priimke daješ; ako jih vpričo drugih ljudi sramotiš, jih vpričo družine tepeš, jih brez potrebe tožiš drugim, kako so malopridni ter hudobni in drugim razodevaš njih slabosti; ako jih za malenkostne stvari neusmiljeno ostro kaznuješ in jih lepo ne pogledaš; enega pohvališ za majhen nič, drugega črtiš brez vzroka. Taki otroci se navadijo z drugimi ravno tako delati. Kar je preostro, rado škrbine naredi in se da le težko obrusiti.

Tu je že deset glavnih grehov otroške vzgoje, ki jih našteva duhoviti vzgojitelj Slomšek, pa jih bo prihodnji mesec še nekaj prišlo na vrsto.

MARIJA NA TINSKI GORI

P. Odilo

TINSKA GORA leži v fari sv. Jerneja v Zibiki. Fara je najvzhodnejši del nekdanje pražupnije na Ponikvi, ki je posebno znana po svetniškem rojaku, škofu Slomšku. Zibiška župnija šteje 2000 duš in in ima dve podružni cerkvi. Obe stojita ena poleg druge na Tinski gori, ki je 403 metre visoka in je od farne cerkve oddaljena tri kilometre.

Ime Tinsko je istega izvora kot Tinje. Tinje poznamo na Pohorju blizu Slovenske

Bistrice, slavno Tinje je na Koroškem ob Dravi in Tinje je tudi blizu Prage na Češkem. Ime je torej slovanskega izvora in pomeni ograjen prostor. Tien je staroslovanska beseda. Vsi kraji tega imena zares kažejo, da je bil nekdanj tam prostor kakor koli ograjen. Ker je beseda staroslovanska, sklepamo iz tega, da na Tinskem ni bil le kakšen turški tabor, kamor so se okoličani zatekali, kadar so zagoreli stražnji ognji. To ime mora biti veliko starejše. Sklepati

Tinska gora:Levo cerkev sv. Ane,
desno Marijina božjepotna cerkev.

smemo, da je tu že mnogo pred turškim navalom stal kak gradič, morda le lovski gradič, saj je Tinska gora na meji takozvanega "pragozda", ki mu ljudje še danes tako pravijo in obsega prostor med Sotlo in Savo. Obsega skoraj štiri glavarstva: Šmarje pri Jelšah, Kozje, Laško in onstran Bohorja Brežice.

Kakor sem omenil, sta na Tinskem dve cerkvi: cerkev sv. Ane in Marijina. Prva je mnogo starejša. Zlasti celjski grofje so pri svojih gradovih radi zidali cerkvice sv. Ane. Tako imamo Sv. Ano pri Teharjih, Sv. Ano na Prevorjih, Sv. Ano na Babni gori in tudi na Tinski gori. V zakristiji Sv. Ane na Tinski gori je menda iskati prvi oltar v teh krajih. Zakristijska miza je namreč zidana in na njej je še zdaj vdolbina, kamor so nekdaj vzdavali ostanke mučencev, da se se je smelo na mizi maševati. Zidovi te zakristije so debeli skoraj dva metra in smemo po vsej verjetnosti sklepati, da je bila zakristija prva grajska kapela. Prvi oltar na Tinski gori je bil skoraj gotovo postavljen že pred 700 – 800 leti. K tej kapeli, ki zdaj služi za zakristijo, so pozneje dozidali precej prostorno cerkev sv. Ane. Gotska cerkev je 19 metrov dolga, 6 metrov široka in 6.50 visoka. Ima tri oltarje, ki so danes v baročnem slogu. Najbrž so bili postavljeni na novo leta 1771, ko je bila cerkev temeljito prenovljena. Takrat so ji postavili tudi nov zvonik.

Cerkev Matere božje na Tinski gori je kakih sto let mlajša od Sv. Ane, torej bo stara okrog 600 let. Zapisano ni nikjer, a med ljudstvom še živi prepričanje, da se je Marija na Tinski gori prikazala nekemu kmetu. Možno pa je tudi, da so cerkev pozidali celjski grofje za pokoro za svoje mnoge hudobiije, kdo ve. Tudi ta cerkev je zidana v gotskem slogu. Notranjščina je znamenita, ker ima samo dve cerkveni ladji, kar izgleda nekako tuje. (Cerkev z dvema ladjama je tudi pri Sv. Primožu nad Kamnikom.) Po sredi cerkve so mogočni stebri, ki nosijo krasni gotski rebrasti strop višnjeve barve in z zlatimi zvezdami posut. Kot bi človek gledal nad seboj resnično nebo.

Ob stebru sredi cerkve stoji na podstavku Marijin tron, ves okrašen in umetno izrezljan. Mora biti že zelo star. Marija v tem tronu je po starih romarskih običajih oblečena. Toliko ima dragocenih oblek, da jih za vsak praznik menja. Včasih so tron nosili pri procesijah, zdaj tega ne delajo več.

Mogočen je velik oltar Marijine cerkve. Ni sicer prvoten, je pa zelo lep in v bogatem baročnem slogu. Stari gotski oltar so odstranili leta 1661. (Takrat so skoraj gotovo prezidali tudi zvonik.) Posebno zanimiva je oltarna Marijina podoba. Ni na platno slikana, ni lesena ali iz litega železa, pa tudi ne kamenita. Je iz pločevine, tako da spredaj izgleda kot kip, zadnja stran pa je votla. Podoba je skoraj naravne človeške velikosti ter tako čudovito lepa in naravna, da se je ne moreš nagledati. Prijazni Marijin obraz vsakega gledalca razveseli in osvoji. O njem gre ljudski izrek: "Tinska Marija se vsakemu nasmeje." V desnici drži Marija kraljevsko žezlo, v levici pa božje Dete. Jezus ima glavico nagnjeno k Mariji, Mati k Njemu. Jezusa oblači v belo srajčko. Marije ne preoblačijo, a barve na njej so tako žive, da izgleda, kot bi imela pravo obleko. Marija in Dete imata zlati kroni. Ob Marijinih nogah klečita sv. Avguštin in njegova mati sv. Monika; oba kažeta z rokami nanjo.

Oltar ima tri trone. Nad glavnim, Ma-

Notranjščina Marijine cerkve

rijinim, je manjši z upodobitvijo Jezusovega rojstva, nad tem pa je upodobljeno še Marijino vnebovzetje. Krog in krog po visokem in širokem oltarju, ki je res lepo in bogato pozlačeno umetniško delo, pa je še polno angelov in svetnikov. Za Marijino podobo je okroglo barvano okno, skozi katero sijejo jutranji žarki ter vsa Marija izgleda v zlatu.

Zanimivo je, zakaj sta pred Marijino podobo kipa sv. Avguščina in sv. Monike. Pri Marijini cerkvi na Tinski gori je bila že pred stoletji ustanovljena bratovščina pasu sv. Avguščina. Člani so morali nositi usnjen pas, moliti posebne molitve in morali so priti vsaj enkrat na leto v svojo bratovsko cerkev ter opraviti svojo pobožnost. Imeli so posebne sprejemne podobice, ki so nekatere še ohranjene. Mariji so za take shode dali v roko dolg usnjen pas, da je segal ob oltarju skoraj do tal. Marijina

podoba ima še zdaj na roki obroček, na katerega so pas pripenjali. Člani bratovščine in romarji so šli okoli oltarja in ta pas poljubljali. Pas še zdaj hranijo na Tinskem, bratovščina pa je zamrla. Pred kakimi štiridesetimi leti so še živeli ljudje, ki so se spominjali, kako so romarji poljubljali pas. – Marijin oltar ima tudi sliko, ki jo ob navadnih dneh potegnejo pred tron, da ga popolnoma zakrije. Slika je tudi zelo stara in predstavlja Marijo, podobno oni v tronu, s sv. Avguštinom in sv. Moniko. Marija obema ponuja pas. Gotovo je to sliko dala napraviti bratovščina.

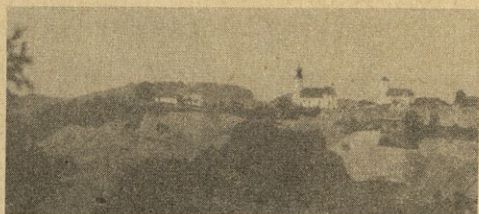
Tudi tabernakelj je bogato pozlačen. Duhovniku ni treba odpirati vrat, kakor običajno, ampak jih mora zasukati: na levo, da pride do ciborija, na desno za monštranco.

Marijina cerkev na Tinski gori ima šest stranskih oltarjev, z velikim torej sedem. Tudi stranski so rezbarska umetnost. Na moški strani je oltar sv. Izidorja, zavetnika kmetov; dalje sv. Jožefa. (Žal so pred kakimi štiridesetimi leti staro sliko smrti sv. Jožefa zamenjali z novejšo, ki se starinski cerkvi prav nič ne prilega.) Zadnji je oltar sv. Križa. Ženska stran ima oltarje sv. Lenarta, sv. Marjete Kortonske in angelov varuhov. Cerkev ni majhna, pa tudi ne velika: 29 metrov je dolga, 10 široka in 8 visoka. Čemu ima potem toliko oltarjev? Res je, da so bili včasih v Zibiki poleg župnika trije kaplani, kajti takrat je tudi celotna župnija sv. Štefana pri Žusmu spadala k zibiški fari. Pravijo, da so kaplani navadno vsi maševali pri Marijini cerkvi na Tinskem, toliko maš so naročali romarji. Praznik cerkvene patrone Marije vnebovzete so včasih obhajali z osmino in je bilo vse dni na Tinskem po deset do dvanajst duhovnikov, da so maševali, pridigali, spovedovali in obhajali. Torej je bilo treba oltarjev, toda sedem je vseeno malo preveč. Takole si to pojasnujemo:

Na Tinski gori sleherni dan skozi celo leto zvoni eno uro po mraku. Ljudje pravijo, da "zvoni za rimske odpustke". Kaj je na tem? Gre za takozvane odpustke rimskih sedmerih oltarjev v baziliki sv. Petra. Ti oltarji so: Gregorijanski oltar sv.

Marije, sv. Procesa in Martinijana, sv. nadangela Mihaela, sv. device Petronile, naše ljube Gospe pri stebru, sv. apostolov Simona in Jude in oltar sv. Gregorja Velikega. Pri vsakem teh oltarjev se bobi sedem let odpustka, ako se moli v čast oltarnemu patronu, dočim se dobi popolni odpustek pod navadnimi pogoji na godove patronov. Popolni odpustek prejme tudi, kdor obišče vseh sedem oltarjev, moli po

namenu svetega očeta in prejme na dan obiska svete zakramente. - Stari ljudje so pripovedovali, da je bila včasih na Tinski gori vselej maša na stranskem oltarju, kadar je dotični patron obhajal god. Tako res lahko sklepamo, da je romarska cerkva dobila pravico odpustkov sedmerih rimskih oltarjev. Ali pa celo odpustke sedmerih rimskih cerkva, katere so papeži včasih tudi podeljevali na sedmere oltarje.
/Konec prih./

Tinska gora z južne strani

Kruh

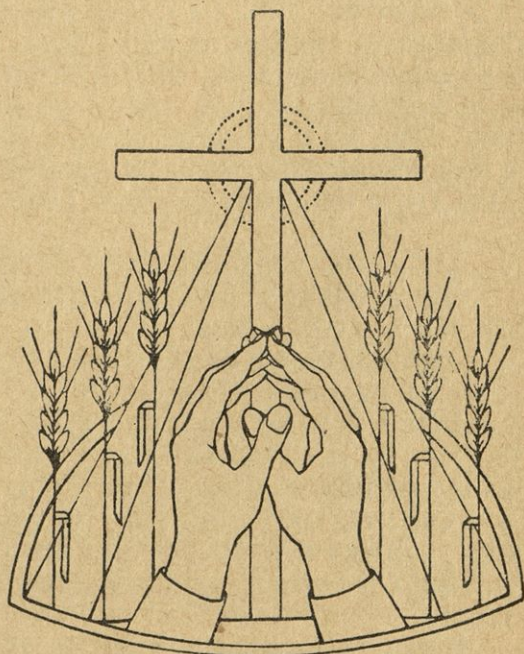
Na našo mizo poglej!
Na njej topli kruhek leži
in oče kot svečenik
v daritev ga blagoslovi.

Bog je z nami vesel.
Vse je lepo požeto,
polne so kašče in hram,
hvala, Ime ti presveto!

Kaj mi kos kruha pove?
Skrbi in težo življenja.
Vidim žuljavo dlan,
čutim otrok hrepenenja.

Kje je kruh lep kot doma,
kje bolj dober in svet?
Vzemi ga, brat, in odreži,
Bog blagoslovi ti jed!

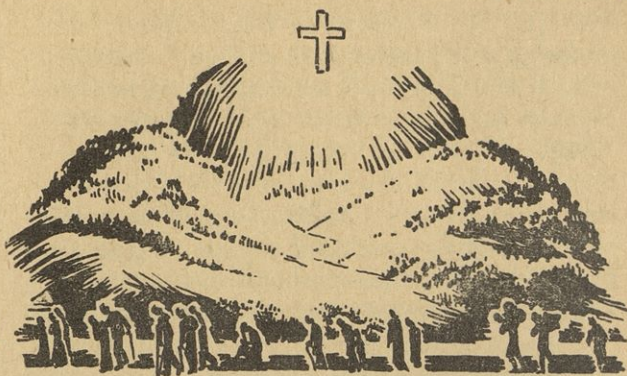
Marjan Jakopič

Daj in ohrani sad zemlje — prosimo Te,
usliši nas!

POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM

Veste, duhovni oče, ko je umirala moja "mamica", je bila tako zapuščena, da bi ji bila smrt odrešenje, a grozno se je borila proti njej. V svojem obupu sem prosila Boga, naj vendar vzame dušo moje "mamice". Obljubila sem mu, da se bom vedno podvrgla vodstvu duhovnika, ki mi ga je poslal. To je bila obljuba pokorščine, ki sem jo odslej vedno držala...

Tedaj mi je notranji glas govoril tako jasno, da sem ga lahko vprašala, zakaj mi bi bilo dano vodstvo preje, ko sem ga vendar tako potrebovala. Tu je odgovor: "Odkriti si morala moj glas sama s svojimi naporji s tem, da si se odpovedala sebi. Nihče drugi te ne bi privedel do tega, da bi ga slišala. Zdaj, ko ti govorim prosto, zdaj pa potrebuješ duhovnika, ki bo nadzoroval tvoje odločitve in tvoje misli."

SVETO OBHAJILO IN BIRMA

"Ob svojem prvem obhajilu sem bila sama z Gospodom. In tako je bilo v vseh odločilnih okoliščinah. S tem mi je dal razumeti, kako važno je, da gre duša k Njemu svobodno in sama. Mislím, da je to velika milost, kadar nas okoliščine za nekaj časa ločijo od navezanosti na ljudi. Da, za nekaj časa, zakaj truditi se moramo za zbližanje z vsemi, med katerimi živimo..."

V teh Luisinih besedah je skrit zlat nauk za vse, ki so v dvomih in tavažo v nejasnosti, ki v gotovih oko-

liščinah ne vedo, kaj naj store ali za kaj naj se odločijo. Navadno molimo za spoznanje božje volje. Toda ali s tem ne zahtevamo preveč? Prava pot do spoznanja božje volje je samota, v kateri iskreno molimo, in pa prostovoljna odločitev za žrtve, ki jih ponujajo okoliščine, v katerih smo. Za molitev se mnogi odločijo, na žrtve pa pozabijo. Doprinašanje žrtev, v katerih nas vodi ljubezen, prinese v dušo mir. Kjer je mir, tam je tudi jasnost, v kateri pogosto spoznamo: Božja volja je, da ostane ta preizkušnja in ta križ nad nami... Žrtve, v katerih nas vodi samo ljubezen, ki se krepča v molitvi, nas privedejo do pravega spoznanja. Do tega namreč, da ne smemo hoteti in moliti, da bi to, kar si želimo, postalo tudi božja volja. Ko bi to skrivnost razumeli vsi, ki gredo skozi trpljenje, bi bil mnogim križ olajšan in kar smatrajo ljudje za nesrečo, bi jim postalo v blagoslov.

Luisa je bila velikodušna v žrtvovanju, a pri tem ni nikoli pričakovala čustvene tolažbe:

"Nisem upala na čustveno tolažbo, tudi nisem vedela, kaj je to. Zato nisem bila prav nič presenečena, da mi to prvo obhajilo ni prineslo čustve - nih vtisov. 'Jezus je prišel v moje življenje!...' To je bilo dovolj zame. Zaradi mojega ponosa in bolester boječnosti, ki me je hromila, so me spovedi stale velikega napora. A vendar jih nisem opuščala. Kako olajšana

sem bila, kadar sem hitela od spovednice!

Nekaj tednov pozneje sem bila birmanska. Zakrament mi je prinesel veselje, čeprav še nisem znala ceniti njegove vrednosti. Da bi ga prejela bolje, sem popravila svojo spoved.

Iz opombe, ki tu ni priobčena, je razvidno, da je šlo za popravo spovedi v majhni zadevi, ki je pri spovedi sploh ni treba omeniti.

"Ko sem končala to spoved, sem takoj bežala proč, da bi lahko prejela sveto obhajilo v drugi cerkvi, med množico tujcev. Še vidim kraj, kjer sem klečala blizu stebra, potem ko sem prejela Gospoda. Bilo mi je, kot bi zaužila košček sonca. Čutila sem ogenj, luč in toplota sta napolnili vse moje bitje prav do konca mojih prstov na nogi. Spoznala sem to, da je tako obhajilo nepozabno. Ko so me pozneje napadali dvomi, da skoraj nisem vedela, kje sem in kaj delam, sem se oklepala Evharistije iz moči tega obhajila. Trdno verujem tudi, da mi bo v pomoč, ko umrjem..."

Človek, ki po dvomih le najde jasnost in se daruje Bogu, mora znova in znova skozi boje in dvome. Zelo napačna je misel, da so plemenite duše, ki služijo Bogu, brez skušnjav in bojov. Skušnjave in boji bodo prenehali, ko bodo za vedno zatisnjene naše oči. A božja previdnost je vedno z nami. Ako sledimo milosti, so nam prav te preizkušnje v neizmerno zasluženje ali povečanje posvečujoče milosti božje v nas.

LJUBEZEN DO DOMAČIH

Luisa Jaques je obljubila Jezusu, da mu bo darovala to, kar je doslej napolnjevalo vse njeno življenje: ljubezen do domačih. Ko so ti zvedeli, da je postala katoličanka, se ji niso približali. Pisali so ji samo, da je njen korak "naredil očeta deset let starejšega". Sleherni teden je prejela mučno pismo, ki jo je sililo, naj

se vrne k njim. Sestra jo je potrebovala, da bi ji pomagala vzgojiti njeni dve hčerki. Pri njej bi torej imela isto opravilo, kakor ga je imela v Milanu. Prav tako jo je oče prosil, naj pride k njemu. Luisa je hrepela, da bi ga zopet videla, saj ga je neizmerno ljubila. Toda vmes je stala velika ovira: vera.

V Evropi je ni sicer prav nič zadrževalo. Nič? Nič, razen močnega hrepenenja po redovnem življenju. To hrepenenje je bilo tako močno, da se mu ni mogla ustavljati. Borila se je sama s seboj. Kdor se daruje Bogu, šele spozna, kaj je odpoved. Gospod napolnjuje dušo poleg ljubezni tudi s spoznanjem, da so hrana tej ljubezni neprestane žrtve. Otroci tega sveta nimajo smisla za odpovedi, ker ne ljubijo. Uboga srca, ki so brez ljubezni! In ubogi trpini, ki ne vedo, zakaj so žrtve potrebne! Ti trpe, ker ker je pač trpljenje delež človekovega življenja na zemlji, a njih trpljenje je neznosno breme, ker mu ne znajo dati prave vrednosti. Ljubezen pa se trpljenja ne boji. Prav žrtve prineso v srce srečo v zavesti, da te žrtve niso zastonj.

Luisa se trpljenja ni ustrašila. A čutila je vedno proti njemu odpor. Tako ji je tudi globoka ljubezen do domačih povzročila boje, v katerih pa je junaško zmagovala. Plemenite duše nikoli ne jemljejo nazaj, kar so darovale Bogu. Kako že človeka zaboli, kadar mu prijatelj očita usluge. Koliko ljudi srečamo v življenju, ki so polni takih očitkov. "To in to sem naredil zate, kako zelo sem bil nespameten!" To je znak velikih hib človeškega značaja. Kar dobrega storiš do bližnjega, nikoli ne očitaj, četudi doživiš veliko nehvaležnost. Saj dobrih del vendar ne vršimo zato, da bi prejeli plačilo na tem svetu. Tudi ne zato, da bi želi priznanje in pohvalo.

PRIJATELJICA

V juniju istega leta je prišla v

Italijo Louisina prijateljica Bluette. Tu je nameravala preživeti počitnice. Stanovala je v samostanu, kjer jo je mati prednica pridržala za desetdnevne duhovne vaje, ki naj bi dopolnile njeno spreobrnjenje. Na dan sv. Janeza Krstnika je bila krščena, prejela je prvo sveto obhajilo in bila birmana. Kakšno veselje je bilo to zanje in za Louiso! Bluette je poznala gorečo Louisino hrepenenje po redovnem življenju ter je o tem kar naravnost govorila s predstojnico.

"Nobenega upanja ni," je odgovorila redovnica, "prav nobenega pri njenem zdravju!" Pozneje je nekoliko spremenila svoje mnenje in je o tem govorila z Louiso. Dala ji je nekaj praktičnih nasvetov. Louisa pa se je morala znova boriti z negotovostjo.

"Popolnoma nič nisem vedela o redovnem življenju," tako piše sama, "poleg tega sem se pa tudi zelo bala. In vendar sem istočasno čutila v globini svoje duše klic, ki se mi nisem mogla ustavljati."

Svoje počitnice je preživela v Švici, kjer je bila nekaj časa zopet skupaj s prijateljico Bluette. Ta jo je nekega dne peljala v samostan Obiskovanja v Fribourg. V govorilnici sta jo sprejeli dve redovnici. Louisa je molčala in prepustila besedo prijateljici. Poslušala pa je pogovor o redovnem življenju in ugotovila, da je prav nič ne vleče za mrežo, kjer je bila samostanska klavzura. Ko je pozneje molila v cerkvi, je rekla sama sebi: "Nikoli ne boš sposobna, da bi živela tam!..."

Dalje prih.

Gospa Sveta

Oj, naša slovenska vas...
Vrhu griča zvonika dva,
od jabolk pa sonce v duše kaplja,
v duše in hram.

Oj, naša slovenska vas...
Rože in češnjev cvet,
vanje sem s srcem ujet -
kaj bi hodila drugam!

Marjan

Rožni venec sedmerih radosti

V SAKO LETO dne 27. avgusta obhajja frančiškanski red praznik sedmerih veselj Marijinih, katere sinovi sv. Frančiška sleherni dan premišljujejo pri molitvi rožnega venca. Ta rožni venec Marijinih radosti se imenuje zato tudi serafinski ali frančiškanski. Ima slaven začetek. Znani frančiškanski zgodovinar p. Luka Wadding poroča o postanku te molitve tole:

Leta 1422 je stopil v red sv. Frančiška mladenič, ki je imel lepo navado, da je doma rad krasil Marijino podobo ter za nebeško Kraljico spletal venec iz cvetlic. Toda ko je bil sprejet v noviciat, ni imel več prilike za izvrševanje te pobožne navade. Zaradi tega je bil tako žalosten, da je hotel red zapustiti. Takrat pa se mu prikaže Marija ter ga potolaži:

"Sin moj, ne bodi žalosten in pobit, ker ne moreš več spletati cvetnih vencev v mojo čast ter jih nositi pred mojo podobo. Naučila te bom, kako boš svojo pobožno navado zamenjal z drugo, ki mi bo še veliko ljubša in za tvojo dušo mnogo bolj zaslužljiva. Namesto cvetlic, ki tako kmalu ovenejo in jih tudi vedno ni mogoče dobiti, mi lahko spletaš venec s cvetlicami svojih molitev in te cvetke ostanejo sveže in so vedno pri rokah.

Moli en očenaš in deset zdravamarij v čast veselja, ki sem ga občutila, ko mi je angel oznanil učlovečenje božjega Sina.

Ponovi iste molitve: očenaš in deset zdravamarij v čast veselja, ki sem ga občutila pri obisku sorodnice Elizabete.

Zopet moli isto v čast največje moje sreče, ki jo je moje srce občutilo pri rojstvu božjega Sina, ko pri tem nisem nič trpela in nisem izgubila svojega devištva.

Moli iste molitve četrtrič v čast veselja, ki sem ga občutila, ko sem dala svojega božjega Sina svetim trem modrim, da so Ga molili.

Potem moli petič iste molitve v čast veselja, ki je prešinjalo moje srce, ko sem svojega Sina po tridnevnem bridkem iskanju v templju našla.

Šestič moli očenaš in deset zdravamarij v čast veselja, ki ga je občutila moja duša, ko se mi je božji Sin po vstajenju častitljivo prikazal.

In končno ponovi sedmič iste molitve v čast mojemu častitljivemu vnebovzetju in mojemu kronanju za Kraljico nebes in zemlje.

Če boš molil to molitev, moj sin, kakor sem jaz dala zanjo navodilo, bodi zagotovljen, da mi boš na ta način spletal najlepši venec in boš dele-

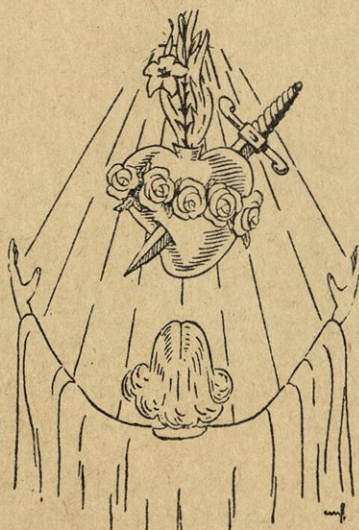
žen nešteti milosti in dobrot."

Ko je naša Gospa izginila, je razveseljeni in potolaženi novinec takoj začel moliti v čast sedmerim Marijinim radostim. Ko si je to molitev popolnoma osvojil in jo ravno opravljal, je prišel mimo novinca njegov redovni učitelj. Ostrmel je, ko je videl prikazen, kako angel Gospodov plete venec samih vrtnic - po deset in deset skupaj. Za vsako deseto vrtnico pa je vpletel zlato lilijo. Ko je bil venec končan, ga je angel položil na novincevo glavo. Učitelj je potem od novinca v sveti pokorščini zahteval, naj mu razloži, kaj to pomeni. Veselo, a z nekim strahom, je novinec vse povedal. Vneti učitelj novincev je bil pretresen, kar je videl in slišal. Nemudoma je obvestil vse svoje sobrate. Ta pobožnost se je takoj razširila po vsem frančiškanskem redu in je postala najljubša molitev otrok svetega Frančiška. Molitev je zdaj stara že nad 530 let.

Pozneje so pridejali tej molitvi še dve zdravamariji, da tako obsega celotna pobožnost 72 zdravamarij, ker pravi staro izročilo, da je Marija preživela tukaj na zemlji 72 let. Na koncu je zdaj treba še dodati očenaš, zdravamarijo in častbodi po namenu svetega očeta.

DRAGOCENA je ta molitev predvsem zato, ker je Marija sama njena začetnica in učiteljica. Sveta Cerkev pa je za to molitev tudi podelila posebne milosti in odpustke. Člani vseh treh redov svetega Frančiška lahko dobe popolni odpustek, kadar koli jo opravijo; torej tudi svetni tretjeredniki. Tudi ni treba, da bi morali imeti za to molitev kak molek. Odpustek se lahko nakloni vernim dušam v vicah. (Leon XIII., 11. sept. 1901) Verniki pa morajo imeti posebej blagoslovljen serafinski rožni venec, ako hočejo biti deležni odpustkov. (Pij X., 15. sept. 1905)

O.

Marija želi, da zavlada njeno brezmadežno Srce po vsem svetu: v življenju posameznika in v življenju naših družin. Svetu bo prinesla mir, ki ga danes vsak tako težko pričakuje, a obupuje nad njegovo vrnitvijo.

Se je Tvoja družina že posvetila Marijinemu Srcu? Ali visi v Tvoji hiši na častnem mestu njena podoba?

Strogi kartuzijanski red je nedavno ustanovil svojo prvo naselbino v Ameriki, Sky Farm, Vermont. Samostan je šele v začetku razvoja, kaže pa, da bo red v USA lepo uspeval in bo dobil tudi mnogo naraščaja.

Pa o tem sem menda že enkrat poročal. Presenetila me je druga novica, ki je iz te nove kartuzijanske samote zašla v časopise. Kartuzijani so namreč izdajali list "Carthusian Cronicle", ki je seznanjal ameriško javnost o življenju teh menihov. Število naročnikov je iz 250 narastlo na 4.208 in bi se gotovo še dvigalo. Zdaj pa je p. prior ustavil izdajanje lista. Kot vzrok je navedel, "da je bilo splošno mnenje vseh menihov, da list, ki širi propagando o kartuzijanih, ni v skladu z njihovo devetstoletno tradicijo popolne ločitve s svetom".

Moral sem se smejati, ko sem nedavno bral tole šalo: "Ali ni to čudovito, kako je narava za nas lepo poskrbela? Pred milijon leti še nihče ni mogel vedeti, da bodo ljudje danes nosili očala in vendar je ustvarila za toušesa..."

Stavek vsebuje tudi jedro resnice. Namesto "narava" vstavimo besedico "Bog", ki je že od vekomaj mislil na

nas in nam je dal tudi ušesa na pravo mesto. Nič ni ustvarjeno brez Stvarnikove volje, ki je stvar bolj razumela, kot pa jo mi. O tem se jedodobra prepričal tudi tisti, o katerem ste že gotovo slišali: jezil se je, zakaj hrast ne rodi buč, pa je spremenil svoje mnenje o modrosti Stvarnikovi, ko mu je želod padel na nos...

"Kar Bog naredi, vse prav stori!" pravi slovenski pregovor. Vsak, kdor mu noče verjeti, se bo slej ali prej le prepričal, da se moti.

Po poročilih iz Rima bo sveti oče dne 15. avgusta oznanil leto 1954. kot posebno "Marijino leto", ki bo odprto letos 8. decembra in zaključeno na isti praznik 1954. To leto bo namreč stoletnica proglasitve verske resnice Marijinega brezmadežnega spočetja. Kot posebna slovesnost bo poleg ostalih tudi proglasitev svetnikom blaženega Pija X., ki se bo izvršila v maju ali v začetku junija.

Bog daj, da bi Marija v tem svojem "svetem letu" vrnila svetu tako zaželjeni mir, ki bo zidan na pravičnosti in svobodi vseh narodov zemeljske oble!

Več ameriških listov je poročalo o verskem štetju, ki ga je v

Jugoslaviji izvedla vlada v marcu. Po statistiki poluradne agencije "Yugopress" je 86.4 % prebivalstva izjavilo, da veruje v Boga, ostalih 13.6 % ljudi se je izdalo za "ateiste".

Bog vedi, koliko izmed teh 13 % je dalo izjavo o svojem brezverstvu zaradi svojih služb in iz bojazni pred njih izgubo. Vsekakor pa so številke procentov zanimive in dajo verjetno misliti tudi komunističnim diktatorjem. Vera je del naroda in je ne bodo mogli kar tako izruvati iz src. Vprašanje je, če so jo mogli vreči iz sebe oni sami? Najbrže jih večkrat oblije mrzli pot ob misli na Sodnika, pred katerim bodo nekoč dajali odgovor. Tudi misel na srečno mladost, ko jih je verna mati učila roke sklepati k molitvi, zanje ne more biti preveč prijetna...

Božji mlini meljejo počasi toda gotovo. Tudi v naši domovini.

Kardinal Stepinac je hudo obolel in je njegovo stanje resno. Ameriški časopisi po svojih časniki iz Jugoslavije izražajo dvome o poročilu, da je Titova vlada poslala k konfiniranemu kardinalu komisijo štirih zdravnikov. Vest o tej komisiji naj bi samo pomirila mednarodno javno mnenje in nezadovoljnost domačega prebivalstva.

Poročila iz Jugoslavije vedo povedati tudi to, da je slovenska komunistična vlada odklonila dovoljenje, da bi kardinala Stepinca sprejel na zdravljenje kak slovenski protituberkulozni zavod. Hrvaška komunistična vlada pa mu ne dovoli sprejema v zagrebško kliniko.

To so drobtinice iz dežele, "kjer vera ni preganjana", kakor ob vsaki priliki pove tujezemskim obiskovalcem prezident Tito...

Kardinal McIntyre je prvi cerkveni knez, ki je v filmskem mestu Hollywoodu izvršil po-

ročne obrede. Poročila se je znana katoliška filmska igralka Ann Blyth, ki je že dostikrat javno pokazala svojo globoko vero.

Pa le ni vse slabo v Hollywoodu. Tudi v mestu, kjer menjavajo zakonske druge kakor kosobleke, se da lepo živeti. Bog daj, da bi nas zvezdnica Ann Blyth nikoli ne razočarala in Bog daj, da bi imela še več vrstnic med ženami filmske umetnosti!

Kölnska občina je darovala Hirošimi, po prvi atomski bombi tako težko preizkušanemu mestu, velike nove orgle, ki imajo 1800 piščali (najdaljše merijo nad 18 čevljev) in so stale 37.000 mark. V imenu hirošimskega misijona jih je sprejel jezuitski pater Lutterkeck. Govoril je tudi kölnski župan in zastopnik predsednika Adenauerja. Nove orgle bodo stale v novi Cerkvi miru na kraju, kjer je bilo pobitih toliko tisoč nedolžnih žrtev "naprednega" dvajsetega stoletja.

Januarja letošnjega leta je moralo zapustiti Kitajsko 68 katoliških misijonarjev, od teh 53 duhovnikov (med njimi 38 jezuitov), 6 redovnic in 9 bratov. Tam je torej ostalo še 655 tujih misijonarjev: 419 škofov in duhovni-

kov, 194 redovnic in 42 redovnih bratov. Mnogo od teh je v zaporih, za nekatere ne vemo, če so sploh še živi.

Žrtev misijonske gorečnosti je postal v Birmaniji o. Cremonesi, ki je bil član milanske Družbe za zunanje misijone. Ni hotel zapustiti svojih vernikov v nevarnosti. Odšel je iz mesta Tuongoo na misijonsko postajo, dasi je vedel, da se bo položaj poslabšal. V resnici je prišlo tam do boja med vladnimi četami in uporniki. Razen misijonarja so ubili še neko gospo, ki je v misijonu pomagala, in enega izmed voditeljev Katoliške akcije.

MESEČNI
NAMEN
MOLITVE

Za spoštovanje
božjega zakona
zakramenta
svete poroke

LEMONTSKI ODMETVI

Lemontska
večerna
procesija
z lučkami
okrog jezera

Pa smo zopet v času romanj. Ob nedeljah je pri nas polno ljudstva, zlasti seveda ob oznanjenih romarskih dnevih. Pa tudi med delavniki nismo nikoli sami. Mnogi pridejo za več dni, drugi pa se oglasi jo vsaj mimogrede, na poti na počitnice. Vsi, ki so v Lemontu po več letih, se ne morejo načuditi spremembi. Koliko novega je zrastle na naših trehgričkih! Vsako leto nekaj in ameriške Brezje so iz leta v leto lepše.

● Naši trije patri novomašniki so že končali svoje novomašne počitnice, ki so jih preživeli med domačimi v rojstnih farah. Vse tri nove maše so potekle v res prazničnem razpoloženju in so napravile

mnogo veselja novim duhovnikom kakor svojem in vsej domačifari. Seveda je bilo tudi za vse dosti skrbi in dela, za kar so se novomašniki iz srca zahvalili svojim sofaronom in se jih bodo redno spominjali pri sveti daritvi. Naj vsem izrečemo besedo zahvale tudi lemontski frančiškani, saj sopp. Mark Hochevar, Blaž Chemazar in Lovrenc Grom lemontski fantje.

Zdaj so vsi trije že na svojih mestih: Na fari sv. Janeza v Milwaukeeju kaplanuje p. Mark, pri Sv. Juriju v So. Chicago p. Blaž, p. Lovrenc pa pri Sv. Štefanu v Chicagu. Vsem trem želimo obilo uspehov!

● Še nekaj drugih novih nastavitev je med

člani komisariata: Iz Milwaukeeja je prišel v Lemont p. Jožef Cagran in se bo tu posvetil vodstvu angleških duhovnih vaj in obnov. Tako upamo, da bo naš Romarski dom zaživel tudi pozimi. - P. Valerijan Jenko iz so. chिकासke fare pa je prevzel v Lemontu mesto drugega urednika našega mesečnika in kolarja. Uredništvo ga je že težko pričakovalo.

Od naših avstralskih patrov je zdaj p. Klavdij Okorn pri Sv. Janezu v Milwaukeeju, p. Beno Korbič pa na fari svete Družine, Willard, Wis.

✱ Nič še nismo poročali o smrti župnika lemontske nemške fare, Rev. Alberta Reisela, ki je dne 3. junija nenadoma odšel v večnost. Bil je resničen prijatelj na-

šega samostana mi pa smo mu tudi vedno radi pomagali pri dušnem pastirstvu.

Naj blagi g. župnik v miru počiva v Bogu, katerega zvesti služabnik je bil vsa leta!

● Lemontska samostanska družina je s patri naših fara opravljala med 14. in 21. junijem slovenske duhovne vaje, katere je vodil p. Bernard Ambrožič iz New Yorka. V zadnjem tednu junija pa so bile duhovne vaje za preostale člane komisariata. Vodil jih je v angleškem jeziku pasionist p. Daniel Maher.

● Dne 4. junija je naš p. vikar Rafael v imenu p. komisarja izvršil obred preobleke. Med samostanske tretjerednike je bil sprejet šestnajstletni fant iz clevelandске župnije sv. Lovrenca, Janez Horvat, ki že več mesecev pomaga v kuhinji bratu Antoninu. Zdaj je dobil redovno obleko, klicali pa ga bomo za br. Damijana.

Fantu želimo obilo božjih milosti na začetni poti, ki gotovo ni lahka: mnogo dobre volje in pa odpovedi zahteva.

● Romanje za obletnico kronanja Marije Pomagaj smo dne 4. in 5. julija prav lepo proslavili. Od vseh strani so prišli rojaki, največ seveda iz Clevelanda in pa

iz Gilberta ter okolice (Minnesota), da pri tem ne prezrem lemontske okolice: Chicaga in Joliet. V noči od sobote donedelje je bil Romarski dom popolnoma zaseden.

Vso soboto je bilo veliko spovedovanja, četrtek oz osmo pa se je začela pobožnost v cerkvi: romarski govor p. Odila in blagoslov z Najsvetejšim. Nato so fantje v narodnih nošah, spremljani od ženskih narodnih noš, dvignili milostno podobo Marije Pomagaj na ramena in procesija se je začela pomikati v lepem redu proti jezeru. Razsvetljen je bil ob poti prekmurski križ, Baragov kip, Bled, napis Ave Maria in lurška votlina, sicer pa so svetile v noč le svečke v naših rokah. Res krasen prizor. Med molitvijo rožnega venca in petjem litanij smo se vrnili v kapelo. - Nato so v Domu priredila chicaška dekleta kratko a prisrčno akademijo v proslavo sedemdesetletnice ljubljanskega škofa Rožmana, po kateri smo prejeli vsi navzoči njegov nadpastirski blagoslov. Sledila je filmska predstava iz lemontskega življenja s krasnim barvanim delom o našem zadnjem mašniškem posvečenju. Šele pozno v noč so trudni romarji pospali.

V nedeljo je bila obhajilna maša ob sedmih

Opraviljo je Rev. Gaber iz Dulutha ter nas v lepi Marijini pridigi navduševal za boj proti materializmu. Ob osmih je maševal prevzv. g. škof. Glavna romarska maša z asistenco pa je bila ob desetih pri votlini. Govoril je g. škof in upam, da bomo krasni govor ob priliki še priobčili. Sledila je Telova procesija, prikateri je nosil Najsvetejše g. škof. Štirje krasno okrašeni oltarji, nebo in banderica, otroci s cvetjem in narodne noše ter slovensko petje... okrog in okrog nas pa prosta narava... koliko spominov na procesijo v domovini se vzbuja!

Vreme je bilo lepo in ne prevroče. Vsako leto nas Stvarnik na romarske dneve obdari s soncem, bodi mu zahvala za to!

Ob poltreh smo imeli v kapeli pete litanije, nato smo s pesmijo vzeli slovo od Marije. Seveda so mnogi ostali pri nas do večera. Nekateri oddaljeni pa so moralikar brž na pot, da bodo drugi dan pravočasno na delu.

Lep dan, ki ga nihče navzočih ne bo pozabil! Mi pa se tu iz srca zahvaljujemo vsem, ki so nam kakor koli pomagali pripraviti tako lepo versko proslavo, zlasti g. Kuntari in njegovim pevcem in pa vsem, ki so poskrbeli za vence in okrasili štiri oltarje.

● Še nekaj! Vse to romanje je g. Kuntara snemal na filmski trak, in bo film vreden ogleda, ko bo izgotovljen.

O ostalih dveh romanjih meseca julija pa bomo poročali v prihodnji številki.

● Poleg prevzv. g. dr. Gregorija Rožmana so bili na romanju 5. julija med nami tile slovenski duhovniki: V. Rev. kanonik Koretič, Rev. Klopčič, Rev. Š. Kraljič, Rev. Cvelbar, Rev. Jazbec in Rev. Gaber. Tudi usmiljeni brat Stanislav Repolust nas je zopet obiskal.

Vsem Bog plačaj za pomoč pri obredih! Sami bi vsega ne zmogli, ker morajo patri tudi na romarske dneve v pomoč po farah.

● Več naročnikov nas sprašuje glede letošnjega Baragovega dne in proslave stoletnice ško-

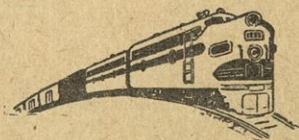
fije v Marquettu, Mich. V Koledarju smo zares objavili te slovesnosti za junij, kakor je bilo prvotno tudi rečeno. Zdaj pa so v Marquettu proslavo Baraga in stoletnice njegove škofije predstavili na zadnjo nedeljo v oktobru. Ne bi bilo napak, če bi se ta dan več Slovencev zbralo v krajih, kjer je deloval naš veliki rojak.

● Tudi v Lemontu bomo proslavili našega oltarnega kandidata. Naš Baragov dan bo na dan Medenega piknika, torej dne 6. septembra. Zelo verjetno bo sta ta dan med nami tudi marquettski škof Noa in njegov generalni vikar in predsednik Baragove zveze, Mons. Joseph Zryd. Podrobneje bomo še poročali v prihodnji številki.

* Žalostna vest o nenadni smrti prelata dr.

Alojzija Odarja, ki je dospela iz Argentine in ste jo brali po časopisih, je zadela tudi nas. Pokojni, ki je že napisal en članek za januarško številko, nam je kratko pred smrtjo obljubil, da bo redno sodeloval pri Ave Mariji. Smrt mu je žal iztrgala pero iz rok. Priporočamo ga vsem bralcem v toplo molitev in Bog daj slovenskemu narodu še več tako delavnih in zmožnih mož!

● Zadnjič smo pisali o novi BLUEBIRD avtobusni postaji v Chicagu, na katero morajo lemontski romarji, ki pridejo do Chicaga z vlakom. Naslov je pravi, (vogal Clark in Randolph cest), le ime postaje je GREYHOUND Bus Station. Tu zdaj stojе (na št. 18) tudi Bluebird-busi, od katerih bus "Chicago-Joliet 4A" vozi mimo Lemonta. Toliko v popravek.

ROMANJE OLTARNIH DRUŠTEV IZ CLEVELANDA

Na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. avgusta, ob prihodu blagoslov romarjev in priporočilo Mariji Pomagaj. Ker je zapovedan praznik, bo sv. maša ob 11. uri po namenu Zveze Oltarnih društev.

Popoldne ob 3. uri nagovor, nato spovedovanje. Ob 5. uri nagovor in sv. rožni venec sedmerih radosti Marijinih v Rožnovenski dolini. Zvečer ob osmi uri pobožnost v cerkvi, nato procesija z lučkami.

V nedeljo, 16. avgusta ob sedmi uri obhajilna sv. maša s pridigo. (Sv. maša bo za † Angelo Polis.) On enajsti uri slovesna sv. maša z govorom. Ob dveh popoldne pete litanije z blagoslovom, od 4 - 5 popoldne molitvena ura pred Najsvetejšim. Ob 7:30 zvečer posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu, nato slovo od Marije Pomagaj.

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

• BIWABIK, Minn. - Piše Frank Mihelich: Pošiljam Vam naročnino za Vaš list. Obenem prilagam še naročnino, katero porabite za kako slovensko sestro ali kakega misijonarja, ki bi rad v svojem delu na tujem bral kaj v materinem jeziku.

Ob tej priliki naj Vam izrazim svoje veliko zadovoljstvo, katerega imam z Vašim mesečnikom "Ave Maria". Njegova vsebina je preprosta in prav zato za vsakega, obenem pa neprisiljeno podučna in bogata.

Naj bi Vaš list še dolgo vrsto let gojil med nami Slovenci pravo krščansko zavest!

• ELY, Minnesota - Pošilja Mary Pluth: Že 51 let je, kar sem zapustila svoj ljubi rojstni dom in svojo ljubečo in verno mamico. O, kako ji je takrat krvavelo srce, ko sem se kot najstarejša hčerka podajala v tujino čez morje. Nikdar ne bom pozabila materinega blagoslova: "Draga moja hčerka! Naj te spremlja blagoslov božji na vseh potih tvojega

življenja! Izročam te v varstvo ljubi Mariji Devici, tvoji patroni, naj te čuva in varuje vsega dušnega in telesnega hudega! Moli vsak dan k Mariji in prosi jo pomoči v vseh težavah in bridkosti ter nikdar ne pozabi Boga!..." Moja mama so bili velika častilka Marije in tako so tudi nas učili. Kolikokrat mi je že Marija resnično pomagala v težavah, katerih ni bilo malo, kakor jih je imela veliko tudi moja mamica. Pa so k Mariji molili in še kakšno Marijino pesmico zapeli ter se je vse srečno izteklo. Zdaj sem že sama stara mama, pa se vsak dan spominjam opominov blage matere, četudi so že dvajset let v grobu. In niso mogli prej umreti, da so napisali teh par vrstic: "Zadnji pozdrav in slovo od umirajoče mamice! Nasvidenje v nebesih! Ljube hčerke, molite zame! Z Bogom in Marijo!..." Kmalu potem so mirno zaspali. Ko bi bile tudi danes vse slovenske matere take!

Tule je pesem, katero so mati

V NEW YORKU ima slovenska fara precej zmožnih igralcev in bi vsi župljani samo želeli, da bi pogostejše na - stopili. Spomladi so nas razveselili z lepo uspelo dramo "Župnik iz cvetočega vinograda". Slika predstavlja igralce: V sredi sedi župnik (Rudi Večerin), na njegovi levici Leontina (Miss Marie Maurer) in Gomar (Jaka Planinšek). Z leve na desno stoje Miss Majda Ladstater v vlogi Mieke Zand, Konrad Mejač kot Izidor; Mrs. Mejač je bila kuharica Zofija. Sledi Charles Klezin kot lajnar, Ludvik Tomazic kot dr. Boss in Boris Anzlovar kot Van Mol. Albert Jurečič je skrbel za tehnične priprave. Režiral je Rudi Večerin. - V jeseni na svidenje!

vsako jutro in vsak večer prepevali. Ko sem odšla zdoma, je nisem slišala nič več peti, znam jo pa še:

Poglejte, duše, vrtec zlati,
Marijo notri rožce brati.
Prežlahtne rožce rastejo,
bolj ko jih gledaš, lepše so.

Med rožcami pa najdeš tri,
ki v vrtu jim enakih ni,
prelepi, žlahten je njih cvet,
še lepši nauk iz njih posnet:

Ta prva rožca lepa bela
je rojstva Jezusa vesela,
pomen', kako se je rodil
On, ki je Sin Marije bil.

Lepo rdeče pa cveti
ta druga rožca, kakor kri;
pomen', kako je martran bil,
je za nas drago kri prelil.

Ta tretja rožca je rumena,
bolj kot sonce razsvetljena;
pomen' kako je od smrti vstal,
v nebo k Očetu se podal.

● TOKYO, Japonska - Pošilja T. N.: Dragi oo. frančiškani! Sestra mi je doslej redno pošiljala drago Ave Marijo, kjer sem že bil v službi našega vojskujočega se "strica Sama". Tudi semkaj jo dobivam. Ko bi vedeli, kolikokrat me je že rešila. Tovarišija slaba, slabih priložnosti dosti, jaz pa poln notranjih bojev. Na mizi imam Ave Marijo, da gledam pogosto sliko Marije Pomagaj in jo prosim pomoči. Doslej še nisem obupal in prepričan sem, da me bo-

P. Martin, ki pridno uresničuje svoje načrte dolinice rožnega venca v parku ameriških Brezij, mi je dal tole v objavo. Bralci večkrat sprašujejo, kako gre delo izpod rok, kdaj bo končano in kdo pošilja darove. - Ur.

*L*ansko leto smo v dolinici na poti proti parku začeli z delom, ki je bilo v načrtu že več let: rožni venec sedmerih Marijinih radosti. Dolinica naj bi se torej imenovala : Rožnovenska dolinica.

Ta rožni venec, ki je sestavljen iz sedmih desetak, bo v dolinici tako

NAŠI POKOJNI

John JEVNIK, Cleveland, Ohio
Mary ANZLOVAR, Cleveland, Ohio
Mary GRAJNAR, Cleveland, Ohio
John VIDMAR, Cleveland, Ohio
Margaret ZALETEL, Lorain, Ohio
Anna STEFANCIC, Cleveland, Ohio
Mary MEDLE, Indianapolis, Indiana
Catherine SLEMER, Detroit, Mich.
Stanislav KUKULJAN, Colorado Springs,
 Colo.
Frances VALENTINCIC, Middlesex, Pa.
Ursula LUKEZIC, Niles, Ohio
John REJC, Leask, Sask, Canada

R.I.P.

do članki Vašega mesečnika ohra-
nili na pravi poti. Leon Lovasik mi
je veliko pomagal, hvala Vam za
njegovo zgodbo!

Spominjajte se v molitvi vseh naših slovenskih fantov pri vojaki, da bi se enkrat vrnili v svoj domov!

● DETROIT, Mich. - Piše Cath. Slemez: Pošiljam Vam zopet za lučke v čast Materi božji in Srcu Jezusovemu. Lani sem zadobila zdravje en dan po dnevu, ko je dogorela zadnja lučka. Naj bo zato zahvaljen Bog in Devica Marija! Letos imam zopet kaj prositi: srce peša in vid mi je vzet... Mariji se priporočam, saj še nikogar ni zapustila.

• GLENBUSH, Kanada - Piše Marija Oštir: Pristrčno pozdravljam vse lemontske frančiškane in se jim iz srca zahvaljujem za redno pošiljanje Ave Marije. List mi je v resnici uteha in mi prinaša mnogo koristi.

napravljen, kakor če bi kdo položil svoj rožni venec na mizo. Cementirana pot se bo po dolinici vila v obliki velikega molka. Na njenem začetku bo na zemlji ležal križ, nato slede "jagode", velike in majhne. Za velike, pri katerih se pri molitvi oznani skrivnost dotične desetke ali Marijino veselje ter se moli očenaš, bodo stale bele marmornate podobe Marijinih radosti, vzdane v primeren kamnit podstavek. Za vsako malo jagodo, pri kateri se moli zdravamarija, pa bo stal grmiček. Ob vijugasti poti bo torej sedem kamnitih podob skrivnosti za večje jagode in sedemdeset grmičkov za manjše. Začetek prve skrivnosti bo na levi ali severni strani Rožnovenske dolinice, pot bo na koncu zakrožila in se pri sedmi skrivnosti z desne ali južne strani strnila s prvo.

Delo letos še ne bo končano. Upanje pa imamo, da bo končano v glavnem prihodnje leto.

Za ta naš načrt rožnega venca so se navdušile članice Zveze oltarnih društev v Clevelandu in Euclidu ter delo podpirajo s svojimi darovi. Pod vodstvom Zvezine predsednice Mrs. Katarine Roberts so se že lani lotile nabiranja privpevkov med članicami. Bog jim naj stotero povrne!

Zdaj žele dobre žene, da objavimo imena darovalk po štirih slovenskih farah v Clevelandu in Euclidu. Imena so sledeča:

I. Fara Marije Vnebovzete, Collinwood (nabrale Angela Polis, Mary Sluga, Louise Kosmerl in Mary Izanec):

Po \$30: F.Kocin; po \$25: A.Polis, A.Polis, F.Olazek, A.Boldin, A.Vidensek, M.Sluga, F.Raischel, R.Turk, M.Ziberna, M.Pavlin, M.Izanec, F.Novak, L.Kosmerl, F.Skubic, M.Darovec, J.Asseg, A.Longar, A.Leskovec; po \$10: T.Kodelja, R.Gubanc, Mr.Jelercic, F.Ivancic, F.Zalar; po \$6.50: R.Simenc; po \$5: A.Mendoza, J.Zrnic, M.Kovach, J.Tercek, T.Narobe, R.Klemencic, J.Skufca, A.Sibert, A.Muzic, M.Vilar, M.A.Rolih, V.Pinacki, A.Zupancic, S.Nosenbeni, C.Bokal,

A.Pucel, A.Hrovat, A.Rozman, A.Knaus, C.Skufca, U.Ambroz; po \$4: A.Vidigoj; po \$3: M.Pekol, Mrs.Lorbar, M.Martin, M.Lavric, M.Modic; po \$2.50: P.Rojc, M.Rojc, M.Panchur; po \$2: A.Gubanc, M.Jerman, T.Troha, F.Rus, M.Novak, Mrs.Rusian, Mrs.Tekavec, M.Mestek, Mrs.Zalar, Mrs.Rebol, Mrs.Varinza, Mrs.Sernel, Mrs.Mehle, A.Jert, A.Doles, M.Brodnik, J.Peccek, R.Kodelje, A.Novak, J.Logar, Mrs.Sercel, J.Zagar; po \$1.50: J.Travnikar;

po \$1: M.Stancar, M.Vreckar, M.Avsec, L.Cebular, M.Dolenc, A.Rus, F.Sterle, M.Dvance, H.Jerbic, J.Kristofel, Mrs.Royce, A.Marolt, M.Homar, Mrs.Ziberna, Mrs.Rotar, Mrs.Lagare, Mrs.Zagorc, Mrs.Kozel, M.Delar; po .50¢: M.Hocevar, Mrs.Krause, J.Lunder.

II. Fara sv. Vida, Cleveland (nabrali Frances Baraga in Mary Marinko):

Po \$25: F.Baraga, M.Farcnik, A.Gorkos, J.Luzar; po \$10: M.Bulic, L.Gnidica, R.Verbic; po \$5: M.Per, J.Cimperman, A.Orehok, Straus in Strojic, M.Lautizar, J.Kolenc, M.Klemenc, M.Sajovic, J.Simoncic, M.Novak, R.Urbancic, J.Pajk, M.Marinko, J.Kuznik; po \$6: A.Hribar; po \$2: M.

Gregorac, M.Cimperman, J.Polc, M.Rogel, A.Urbanija, M.Hace, R.Kral, Miss Zimmerman, Mrs.Markolia, Mrs.Bartol; po \$3: A.Gole; po \$1.50: J.Jakomin; po \$1: M.Erbeznic, M.Nose, J.Muhic, F.Kovacic, F.Pernac, J.Stefancic, A.Pajk, R.Cimperman, M.Klopčic, A.Zalnik, M.Fink, A.Zimmerman.

III. Fara sv. Kristine, Euclid (nabrala Katarina Roberts):

Po \$30: A.Slopko po Perko; po \$27: K.Roberts; po \$25: M.Hocevar, A.Bencin, M.Pierce, M.Struna, F.Sokach, M.Gerl, M.Benda, G.Balis, J.Voglar, A.Jerman, N.N., A.Nemec, J.Posch, R.

Bergles; po \$10: A.Debeljak, M.Darovec; po \$7: M.Drenik; po \$5: J.Grdina, M.Weber, N.N.; po \$3: M.Kelhar; po \$2: M.Muhic, K.Jevic; po \$1: J.Pink, A.Gole, U.Pesec, M.Cercek, A.Rebol, M.Trbis.

IV. Fara sv. Lovrenca, Newburgh (nabrala neimenovana):

Po \$25: K.Hocevar, V.Hocevar, H.Mertell, M.Marincic, N.N., A.Kic, J.Jakolin, A.Srebernak, M.Filipovich, T.Mozic; po \$10: F.Adler, T.Jeric, N.N., F.Zimmerman; po \$6: F.Kuznik; po \$5: M.

Kuznik, M.Hoge, M.Sirk, F.Planinsek Sr., F.Gliha, Mrs.Volcansek, P.Loazar; po \$2: Mrs.Sinkovec, M.Jeric, A.Turek, Mrs.Globokar, J.Urbancic, U.Pozoreli, J.Kmet, M.Fabjan, N.N., M.Hocevar;

po .50¢: Mrs.Debelak, Mrs.Cesar.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV. MAŠE: Po \$50: J. Kocjancic; po \$48: A. Tomazic; po \$35: M. Schacht; po \$30: Ven. Sr. Felicitas; po \$25: R. Kobal; po \$20: Sgt. T. Vebli, M. Danicic, Mr. Ponikvar, A. Hladnik, J. Slemmer, M. Mihelich; po \$17: M. Kostanjsek; po \$15: A. Lovsin, M. Kutin, K. Sunich; po \$14: Mrs. Salmich, J. Mulec; po \$12: F. Zulic; po \$11: H. Svegl; po \$10.50: H. Dolinar; po \$10: U. Sepic, J. Petrinic, F. Kovacic, J. Demshar, A. Vahcic, M. Turk, J. Stajer, F. Simoncic, M. Krainz, R. Molan, J. Gornick, M. Mihelich, J. Imparl, F. Pavsic, J. Stepec, J. Paul, J. Gm; po \$9: R. Skufca, Mrs. Poljak, A. Pelko; po \$8: A. Peshek, F. Cerar, M. Oblak, A. Rus, M. Kocjan; po \$7.50: F. Sfiligoj; po \$6.50: M. Verbic; po \$6: J. Horvat, A. Krek, M. Seljak, A. Petric, P. Laurich, A. Barboric, M. Sterk, P. Durko, F. Slapnicar, A. Vintar, J. Vidervol, J. Senk, I. Buh, C. Kalan, A. Rudman, M. Grum, P. Rihtar, M. Stefanic; po \$5.50: A. Konchan, M. Lokar; po \$5: J. Ancel, J. Werbick, J. Ponikvar, A. Hoeflerle, P. Cucnik, M. Ahlin, M. Gorse, J. Rems, L. Osojnicki, T. Gillach, J. Mlakar, L. Kalan, M. Zagar, A. Smrke, S. Selak, Mrs. Medves, Zonta Fam., J. Svegl, V. Sepic, T. J. Patton, J. Asseg, U. Budic, F. Gabriel, Mrs. Drobnaich, J. Kotnik, J. Zihel, A. Kozjek, F. Markun, J. Papesh, M. Pavlesic, D. Petkovich, J. Peterka, M. Grill, J. Dolzan, A. Bencin, J. Blatnik, M. Cesnovar, M. Haklin Jr., M. Merkel, J. D. Drotar, M. Schacht, M. Kovach, M. Glivar, M. Shivet, L. Novak, A. Pazkovich, M. Mihelich, I. Luzar, M. Udovich, M. Princ, O. Tasner, F. Perme, A. Zeleznik, J. Pajk, A. Kavcic; po \$4: F. Snyder, J. Kurilich, J. Staric, J. Petelin, Mr. Juns, J. Cankar Sr., J. Slantz, F. Luzar, F. Hren, F. Kamin, Mrs. Arko, A. Dragan, V. Povirk, J. Mihelich, F. M. Dolinar, M. Rado, J. Pintar, U. Strubel, M. Novak, F. Grill, Mrs. Zeleznikar, J. Kocin, A. Zaman, M. Praznovich, Mrs. Balazic, R. Skufca, M. Cimperman, R. Terselic, F. Skuble Jr., P. Chemazar, L. Simic, R. Kukuljan, J. Zaic, Mrs. Mutz, A. Andrejasich, J. Plut, J. Tursich, A. Bozeglav, A. Sernel; po \$3.50: L. Bohinc, M. Tomec; po \$3: V. Pogacnik, F. Skully, A. Shega, I. Pervanje, P. Chemazar, M. Perusek, J. Paukovic, M. Cekada, M. Brodnik, J. Pauc, A. Zupancic, F. Durnich, M. G. Bizjak, Mrs. Horvat, A. Urbania, E. W. Mlakar, A. A. Knaus, L. Strucelj, M. Janezic, F. Kravcar, F. Miklavcic, Mrs. Kuncic, S. Smolic, M. Mlakar, M. Vajda, J. Juricic; po \$2.50: F. Bittenc, F. Stopar, J. Kerzan, F. Verbic, A. Poturica, K. Lampeter, M. Hovecar; po \$2: V. Ambrose, R. N. A. 453, J. Videitch Fam., J. Dettlaff, M. A. Mlinar, J. Ravnik, J. M. Sasek, M. Ambrose, A. Kamnikar, M. Knap, J. Zupic, B. Ancel, A. Sasek, F. Ulchar, F. Gosar, A. Koren, F. Brencic, M. Stiblic, G. Bandi, J. Oceppek, A. Muha, Mr. Mrs. Zavernik in Helen, Soc. L. C. B. A., A. Suta, M. Mencin, F. Kastigar, C. Sorn, J. Buchar, G. Omahan, M. Meitzen, A. Rozich, M. Tavcar, M. Urbancic, O. Turk, M. Prasnikar, H. Hark, J. Cimperman, A. Pucel, J. Jaklich, J. H. Kosnjek, R. Zalek, L. Umek, M. Furar, V. Kolenko, K. Pristopec, F. Stark, Mrs. Poldan, Miss Cernic, J. Rehberger, C. Koller, A. Kuret, J. Zagar, Oberman Fam., F. Garm, J. Hudolin, J. Persin Jr., H. Platin, M. C. Hribar, A. Setnicar, V. Umek, A. Zajc, F. Vodovnik, J. Ferlan, J. Mesek, A. Pucel, K. Gregory, Mrs. Surjan, M. Matasich, Mrs. Govednik, B. Gregorash, V. Lorber, M. Wretschko, J. Margetich, R. Vastalo, R. Molan, H. Preotle, L. Shraj, M. Tauchar, J. Peternell, M. Glivar, M. Fisolak, F. Horvath, J. Beribak, M. Vihtelic, M. Poljak, M. Zupancic, V. Troha, N. N., P. Piskur, J. Logonder, I. Prsan, A. Setina, M. Hapshinsky, J. Tomazin, Mr. Perusek, A. Gans, Mr. Tajcman, F. Kosem, H. Svegl, T. Novsak, J. Stular, A. Krizanic, R. Hotaber, J. Zupancic, F. Bucar, M.

Meserko, A. Klancar, V. Belaj, K. Sersen, Mrs. Jerin, K. Smole, T. Pucel; po \$1.50: C. Kalan, R. Bavec, F. Jenko, A. Paradiso, J. Resman, A. Cukjati, O. Buretz, M. Krulc, F. Mivsek, F. Pernac, F. Mavec; po \$1: Skubic Fam., J. Starin, M. Zeitz, J. Pazel, F. Bregar, M. Zore, M. Brickner, T. Miketic, C. Pichman, A. Strazar, B. Lubotina, J. Mesojedec, Mrs. Voncina, P. Vrecar, J. Horzen, C. Gregory, C. Ruzich, H. Petac, R. Adamich, F. Kavc, H. Preotle, C. Trignov, K. Novak, Mrs. Amatta, S. Segal, J. Stefka, J. Godic, J. Gabrovshik, N. Burkart, V. O. Szyzenda, J. Osterman, Mrs. Polde, M. Mismas, A. Pucel, F. Stanesic, J. Zgonc, F. Govekar, F. Krnicar, J. Kalcic, Mrs. Valdire, A. Miller, J. Polis, K. Pozek, F. Korenchan, M. Kompare, A. Franciskovic, B. Omahne, N. N., T. Derchar, M. Zore, J. Tancek, F. Trlep, L. Osojnicki, F. Setina, S. Smolic, J. Skorjanec, O. Krzic, J. Krzic Jr., M. Tomsic, Mrs. Marincic, T. Legan, L. Planinc.

ZA CESTO OB KRIŽEVIH POSTAJAH: Po \$100: J. G. Hozjan; po \$50: J. Kavas; po \$25: A. H. Balazic, J. A. Herman, J. J. Toplak; po \$20: J. Cigan, T. Horvath Fam., J. M. Salaj; po \$15: S. E. Czuk, M. T. Kovacic, J. C. Petek, F. R. Possedi; po \$10: F. T. Augustin, J. Balazic, J. J. Farkas, M. C. Foys, J. V. Gorkis, M. M. Gyorek, A. Hozian, J. M. Hozian, M. Hozian, J. A. Howard, J. M. Howard, M. Kavas, M. M. Klajderman, J. M. Kramer, J. R. Krampach, A. Kociper, J. Parson, E. I. Pazdyka, S. Petek Fam., F. M. Puclavetz Jr., S. M. Rezonza, J. Ray Fam., J. Sernek, J. Turner Fam., B. Vucko, J. A. Vucko, J. R. Zalik, I. Zabot, K. Zerdin, S. C. Zmaj, M. M. Zver, M. K. Zver; po \$8: S. Horvath; po \$5: T. A. Balich, M. R. Balazic, M. Cipot, S. T. Balazic, M. Balazic, J. B. Burick, C. Dolmovich, S. C. Foys, J. M. Foys, E. F. Foys, M. T. Foys, S. M. Ferenc, B. Frank, J. M. Gallas, J. G. Gyura, M. E. Gyura, M. M. Grosko, A. A. Gyorek, A. M. Glavac, J. V. Hren, T. Haklin, J. M. Hans, M. M. Hozian, J. M. Hozian, J. M. Hozian in Sinove, M. M. Hozian, J. Jagust, T. A. Jerbis, R. Klajderman, M. Kolenko Fam., J. Kojenko Fam., S. Kolenko Jr. Fam., J. V. Kramer, S. V. Kovac, M. Kerec, J. A. Kostic, J. R. Kraslen, J. R. Kreslin, M. A. LeBar, S. M. Litrop, J. Markoja, I. Markoja, M. V. Matjasec, B. Marcic, M. C. Persa, P. M. Piazza, R. E. Possedi, S. B. Ritlop, A. Slavic, J. Toplak, J. Tuzek Fam., J. Trybar Fam., M. Tkalec, S. Vucko, S. Vucko, S. Wagner, M. Wagner, S. C. Zabcic, A. Zellmer Fam., M. R. Zalic, S. Zerdin; po \$3: J. Bohnec, A. Dovecar, M. Haklin, J. Jantel, I. Krapec, S. Rayter, A. Zerdin; po \$2: M. Frank, A. Krampach, M. Ross, B. Rayter, F. Ruth, J. Tratnjek, S. Skafar, H. Wagner.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$50: F. Mlakar; po \$20: Svetich Fam., F. Hiti; po \$10: M. Zerovnik, F. Jenko, U. Budic, J. kom, K. Novak, M. Stanovich, J. Ball; po \$5: J. Volarich; po \$3: K. Malarich, J. Gornik, A. Sernel; po \$1: F. Gabriel, M. Matkovich; po .50¢: J. Dolgan.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$5: J. Asseg, J. Mazovec, M. Stusek, F. Hren, J. Hrovat; po \$3: U. Tratnik, M. Markovich; po \$2: N. N., M. Skul, M. Small, A. Kranjc; po \$1.50: M. Mozik, F. Phrnie, M. Belec; po \$1: A. Zakrajsek, A. Shega, F. Hochevar, R. Kalcic, A. Gregory, C. Gregory, Mrs. Govednik, A. Pucelj, A. Kompare, P. Stimitz, Preotek Fam., F. Slapnicar, M. Vihtelic, F. Kamin; po .50¢: J. Soukal, L. Stonich.

Ostali darovi prihodnjič!

Narodna in univerzitetna knjižnica

DS
II 48 132 1953

996530222,8

COBISS

Brezje na ameriške ideš

ROMARSKI DNEVI:
Dne 9. avgusta:
Romanje iz So. Chicago.
Dne 15. in 16. avgusta: Zveza
otlarnih društev, Cleveland.
Dne 6. septembra: Romanje
Sv. Štefana, Baragov dan, po-
poldne Medeni piknik.

